

DE MYSTERIES VAN HET
KONINKRIJK DER HEMELEN

F. W. Grant

DE MYSTERIES
VAN HET
KONINKRIJK
DER HEMELEN

-<>-

De mysteries van het koninkrijk der hemelen

-<>-

Auteur: F. W. Grant (1834-1902)
Vormgeving: Jan Paul Spoor
Engelse versie: The Mysteries of the Kingdom of Heaven. STEM Publishing
Vertaling: Adrie Straver dmv. www.DeepL.com/Translator
Eerste editie: 2023 OudeSporen online uitgeverij

Inhoud

Voorwoord	9
1. Wat het koninkrijk is	10
De tijden der heidenen	11
Het Koninkrijk aangekondigd	13
De afgewezen Koning	14
Twee vormen van het Koninkrijk	15
2. Het koninkrijk in handen van mensen	18
De sfeer van discipelschap	19
Binden en Loslaten	20
3. De sleutels van het koninkrijk	26
‘Dopen’ en ‘onderwijzen’	27
Waterdoop - een beeld en getuigenis	30
4. De reikwijdte van het koninkrijk	35
De waterdoop is niet de doop met de Heilige Geest	36
Doop van kinderen	38
5. Het koninkrijk en de gemeente	41
Drie sferen in Efeziërs 4	46
6. Het zaaien en zijn resultaten	47

De bidder	49
De hoorder op stenen grond	51
De zoeker op doornige grond	53
De goede grond	54
7. Onkruid onder de tarwe	56
Het verzamelen van onkruid in engelenhanden	60
Onkruid verzameld in bundels om te verbranden	62
Koren verzameld in zijn schuur	63
Valse profeten verbonden met het onkruid	64
De afvalligheid van het christendom	65
De komst van de Mensenzoon	68
8. Wereldlijke macht en ‘de stem van de gemeente’	70
Parabel van het mosterzaad	70
Het koninkrijk der hemelen	71
Gelijkenis van de drie maten meel en zuurdesem	74
Babylon de Grote - ‘De Vrouw’	77
9. De goddelijke raad en doel	81
Gelijkenis van de schat in de akker	82
Gelijkenis van de parel van grote waarde	82
De schat in de akker is Israël	86
De Parel van de Grote Waarde is de Gemeente	89
10. Het eeuwige evangelie	90

Gelijkenis van het in zee geworpen net	90
Het eeuwige evangelie gaat uit naar de heidenen.	92

Voorwoord

In 1 Korinthiërs 10:32, vestigt de Geest van God de aandacht op de drie klassen, in het algemeen gesproken, in dit huidige tijdperk, namelijk de Joden, de heidenen en de Gemeente van God. Ook in de hele Schrift maakt Hij onderscheid tussen de Gemeente en het Koninkrijk. De noodzaak van een ‘juiste verdeling van het Woord der waarheid’ (2 Tim. 2:15), en dus een duidelijke omschrijving van de verschillende klassen en de verschillende gebieden, is van het grootste belang om de bedoelingen van God voor dit huidige en het komende tijdperk te begrijpen.

Misschien is niets zo nuttig geschreven om de student van het Woord van God een begrip van de Schriften in dit opzicht te geven, als ‘The Mysteries of the Kingdom of Heaven’ door F. W. Grant. Omdat het al enige tijd niet meer gedrukt wordt, voelen wij ons door de Heer geleid om het opnieuw beschikbaar te maken voor het volk van God, met gebed voor zegen over deze tijdige en belangrijke lijnen van waarheid.

1. Wat het koninkrijk is

Er is misschien geen term in de Schrift die zo veel gebruikt en zo weinig begrepen wordt als 'het koninkrijk der hemelen'. Toch moet het belang ervan (in zekere mate althans) evenredig zijn aan de frequentie van het gebruik ervan. Het is inderdaad maar één boek - het Evangelie van Mattheüs - waarin het voorkomt, hoewel eenendertig keer; maar de verwante uitdrukking 'het koninkrijk Gods' wordt veel uitgebreider gebruikt, en in sommige gelijkenissen in andere Evangeliën komt het ervoor in de plaats. Tezamen hebben deze uitdrukkingen een zeer grote plaats in het Nieuwe Testament, en hun interpretatie zal dienovereenkomstig een groot deel van de Schrift beïnvloeden. Ik stel daarom een ernstig onderzoek voor van de leer van het koninkrijk zoals die door deze termen wordt gedekt, en om ook te informeren naar de praktische gevolgen van de leer, die er zeker moeten zijn, want 'de gehele Schrift is nuttig tot lering, tot wederlegging, tot verbetering, tot onderricht in de rechtvaardigheid'.

Het 'Koninkrijk der hemelen' is dus een nieuwtestamentische term, maar het heeft zijn wortels in het Oude Testament. Het idee wordt in de kiem gevonden in Daniël, in de woorden van de profeet aan Nebukadnezar, die, effectief vernederd door zijn verblijf tussen de beesten, daardoor moest leren dat 'de hemel regeert' (hfdst. 4:26). Dit wordt later uitgebreid tot de gedachte dat 'de Allerhoogste regeert in het koninkrijk der mensen en het geeft aan wie Hij wil' (vs. 32). Hier hebben we echter alleen het idee - de heerschappij

van God, oppermachtig noodzakelijkerwijs over de mensen. Hier wordt niet gedacht aan een speciaal, beperkt, of in een bedeling een koninkrijk. Deze ‘heerschappij’, zoals de koning zelf zegt, ‘is een eeuwige heerschappij, en zijn koninkrijk is van geslacht tot geslacht’ (vs. 34).

De tijden der heidenen

Maar het boek Daniël brengt ons verder dan dit in de richting die wij zoeken. Zowel historisch als profetisch heeft het als onderwerp ‘de tijden der heidenen’, waarover de Heer spreekt (Luk. 21:24), d.w.z. de heidense overheersing over Israël. Maar dit is het gevolg van haar zonde en van Gods twist met haar, en het betekent de onderbreking van Zijn eigen woning in haar midden, zoals Hij dat vroeger deed en zoals Hij nog zal doen. Want Jeruzalem zal nog zijn, zegt de Heer, ‘de plaats van Mijn troon, en de plaats van Mijn voetzolen, waar Ik in het midden van de kinderen Israëls voor altijd zal wonen’ (Ezech. 43:7).

De ‘plaats van Zijn troon’ was opgegeven voordat Nebukadnezar de stad en de tempel kon verwoesten, en daarom vinden we een opmerkelijke verandering in de boeken van het Oude Testament die ons de geschiedenis van die plechtige en belangrijke tijd geven. De ark was de symbolische troon geweest van Hem die ‘zit tussen de cherubs’; en als ‘de ark van het verbond van de Here over de gehele aarde’ was zij door de Jordaan gegaan om het land in bezit te nemen (Joz. 3:11). Nu had de heerlijkheid haar woonplaats op aarde verlaten, zoals Ezechiël had gezien (hfdst. 10:18; 11:23), en het

decreet zelf dat de herbouw van de tempel voorschrijft, is dat van een Perzische koning aan wie de 'God van de hemel alle koninkrijken van de aarde heeft gegeven' (2 Kron. 36:23; Ezra 1:2).

Dit is geen gewone uitdrukking. Het is kenmerkend voor de boeken over de ballingschap - van Ezra, Nehemia en Daniël. Hoewel de eeuwige troon van God nooit kan worden opgegeven, wordt nu toch een bedelingstroon verwijderd; en dit is wat de tijden van de heidenen kenmerkt - een verantwoordelijke troon op aarde die door God wordt opgericht, en toch niet Gods troon, niet het koninkrijk van God. Op het koninkrijk Gods moet men wachten, maar in hoop; want het koninkrijk Gods zal komen.

Daniël toont ons dus het einde van deze heidense rijken, en daarachter een heel ander:

'In de dagen van deze koningen zal de God des hemels een koninkrijk oprichten, dat nooit zal worden vernietigd; en het koninkrijk zal niet aan andere mensen worden overgelaten, maar het zal al deze koninkrijken in stukken breken en verteren, en het zal voor eeuwig blijven staan' (hfdst. 2:44).

Dit staat in het visioen van Nebukadnezar, maar de kenmerken van dit laatste koninkrijk kan hij niet duidelijker zien. Het visioen dat later aan de profeet wordt gegeven (hfdst. 7) ontwikkelt, zoals we gemakkelijk kunnen zien, de geestelijke betekenis van zowel de heidense machten als van datgene wat hen vervangt. Voor de koning heeft het beeld de vorm van een mens, maar zonder levensadem; en er is glans genoeg, maar toenemende ontaarding. Maar voor de ogen van de profeet is er geen menselijke vorm, geen eenheid; veel

leven en kracht, maar beestachtig. Aan de andere kant, wat betreft het uiteindelijke koninkrijk, hoewel er niet veel te zien is over de details, is één nieuw gegeven kenmerk van de zoetste aanmoediging. Het is dat de regering in handen is van Iemand als een Mensenzoon, onder wie ook de heiligen het koninkrijk bezitten.

Hier is dus een 'koninkrijk van de hemel' - een hemelse heerschappij op aarde - een uiteindelijke wereldwijde triomf van gerechtigheid en vrede. Wij herkennen het als dat waarvan alle profeten spreken, de uitbreiding van de eerste profetie van de overwinning van het Zaad van de vrouw, het onvergeten doel van de eeuwen.

Het Koninkrijk aangekondigd

Aan de profetie van het Oude Testament komt spoedig een einde nadat de stem in Daniël zich heeft uitgesproken. Er is een lange pauze van verwachting, en dan neemt iemand meer dan een profeet de last van die vele jaren op zich, en kondigt aan dat het Koninkrijk der hemelen nabij is. Maar het volk is nog niet klaar, en de stem is die van een roepende in de woestijn, een priester die het heiligdom heeft verlaten, en apart staat van de mensen. De doop van berouw moet voorafgaan aan de vergeving van zonden. De berg moet met de vlakte worden geëffend, opdat de weg van de Heer kan worden bereid.

Dan is er een andere Stem, en Hij die werd aangekondigd is gekomen. Het koninkrijk wordt voorgesteld, nu met de tekenen en krachten die zijn aanspraak waarmaken, en klaar zijn om het onder de mensen te vestigen. Niets ontbreekt, behalve, helaas, de trouwe harten die

hun goddelijke Koning moeten begroeten; maar hier is een gebrek dat door niets kan worden gecompenseerd. Hoe vollediger Hij zich openbaart, hoe vollediger Hij wordt afgewezen. Hij vindt in een niet-Jood het geloof dat Hij niet kan vinden in Israël (Matt. 8:10). En verklaart vervolgens dat velen uit het oosten en het westen zullen komen en met Abraham, Izaäk en Jakob zullen zitten in het Koninkrijk der hemelen, terwijl de kinderen van het Koninkrijk met gejammer en tandengeknars zullen worden uitgeworpen in de buitenste duisternis.

De afgewezen Koning

De stappen van Zijn verwerping hoeven hier niet te worden nagegaan. Het twaalfde hoofdstuk van Mattheüs laat het al volledig zien. Zijn machtige werken, instinct met de kracht en liefde van God, schrijven zij toe aan Beëlzebub, en Hij waarschuwt hen dat er voor godslastering tegen de Heilige Geest nooit vergeving is. Zij zochten tekenen, maar er werd hun geen ander gegeven dan het teken van de profeet Jonas, de Zoon des mensen drie dagen en nachten in het hart der aarde. Het hoofdstuk eindigt met de plechtige ontkenning van natuurlijke banden: wie de wil van Zijn Vader in de hemel deed, die was Zijn broeder en zuster en moeder.

Dit introduceert het dertiende hoofdstuk, waarin zeven gelijkenissen ons het profetische karakter geven van het Koninkrijk der hemelen zoals het nu is, de Koning verworpen en weg. In plaats van vrucht te vinden in Zijn wijngaard, gaat Hij uit om het zaad van verse vruchten

te zaaien onder de heidenen. Sprekend in gelijkenissen, omdat zij hoorden en niet begrepen, onderwijst Hij Zijn discipelen in de 'verborgenheden van het Koninkrijk der hemelen' (v. 11), dat wil zeggen in dingen die geen deel uitmaken van wat in het Jodendom was geopenbaard, dingen die vanaf de grondlegging der wereld geheim waren gehouden (v. 35).

Twee vormen van het Koninkrijk

In feite zien we in deze gelijkenissen dat de essentiële idee van het Koninkrijk der hemelen weliswaar behouden blijft, maar dat de vorm ervan sterk verschilt. Het is nog steeds een koninkrijk van de hemel, en in handen van de Zoon des mensen; echter nog niet gevestigd in de macht, maar in handen van mensen, en van mensen die falen in het bestuur ervan. 'Hij zal zijn engelen uitzenden, en zij zullen uit zijn koninkrijk zuiveren al wat verkeerd is en al wat ongerechtigheid doet.' De geheimenissen van het koninkrijk eindigen zo in de openbaring ervan. Het koninkrijk en het geduld van Jezus Christus (Openb. 1:9) ziet uit op Zijn koninkrijk en heerlijkheid (1 Thess. 3:12), wanneer de vruchten van de huidige zaaitijd zijn gemaaid.

Deze twee vormen van het koninkrijk der hemelen moeten zorgvuldig worden onderscheiden. De toespraak van de Heer tot Laodicea maakt een duidelijk onderscheid: 'Wie overwint, zal Ik geven met Mij te zitten op Mijn troon, zoals ook Ik heb overwonnen en met Mijn Vader op Zijn troon ben gezet.' Het is als Zoon des mensen dat Hij wordt gezien in deze toespraken; Zijn eigen troon is daarom

duidelijk wat van Hem is als Mens, in tegenstelling tot de troon van de Vader, de goddelijke. Het is meteen duidelijk dat, terwijl Zijn heiligen beloofd zijn met Hem op de ene te zitten, niemand anders dan Hijzelf goddelijk zou kunnen zitten op de andere.

De Heer heeft dus een huidig koninkrijk; maar daarin kunnen wij slechts dienen en niet heersen. Wij zijn 'overgebracht in het koninkrijk van Gods geliefde Zoon' (Kol. 1:13). De tijd voor christenen om te regeren kan nog niet zijn; kan niet zijn totdat Hij het koninkrijk neemt in de vorm waarin het Oude Testament het laat zien, - komt als Zoon des mensen, en in het openbaar regeert.

Het is met Zijn huidige koninkrijk dat we nu bezig zijn. Dit wordt op een heel andere manier gevestigd, namelijk door het zaaien van het zaad - 'het woord van het koninkrijk'. Het koninkrijk reikt niet verder dan wanneer dit, op een bepaalde manier, 'in het hart wordt gezaaid'. Maar het mag niet reddend zijn. Het is het gebied van beroep en voorrecht dat voor ons ligt. De duivel kan wegnemen wat in het hart is gezaaid. De man kan geen wortel in zichzelf hebben, het hart kan een 'hart van steen' zijn. Of het opkomen van wat inheems is in de bodem kan het goede zaad verstikken, zodat het onvruchtbaar is. De vijand zaait ook onkruid onder het koren. Dit alles is een beeld van het koninkrijk.

Er kunnen andere aspecten zijn, en die zijn er ook. Wij kunnen, zoals in de laatste drie gelijkenissen van deze reeks, worden opgeroepen om te kijken naar het goddelijke plan en doel, dat niet kan mislukken; maar van de menselijke kant kleeft er altijd het idee aan van de toestand, van een mogelijke mislukking, van een vermenging van het kwade met het goede, van een komend oordeel dat nodig is om

dit recht te zetten. Als het idee van barmhartigheid binnenkomt, is het nog steeds voorwaardelijk, nooit pure genade, zoals blijkt uit de gelijkenis die het achttiende hoofdstuk van hetzelfde evangelie afsluit.

De Koning is weg, het bestuur is intussen in handen van de mens: dit verklaart de meeste van de personages die wij beschouwen. Het is het onderscheidende, fundamentele kenmerk van deze 'mysterie'-vorm; en als zodanig moeten we het nu aandachtiger onderzoeken.

2. Het koninkrijk in handen van mensen

Het koninkrijk in zijn huidige vorm wordt gevestigd en geregeerd door het woord van een afwezige Koning. Omdat Hij afwezig is, is het duidelijk Zijn woord dat voor Hem spreekt, dat Zijn autoriteit vertegenwoordigt. Zijn koninkrijk is een koninkrijk van waarheid, volgens Zijn eigen woorden aan Pilatus, die Hem vraagt: 'Zijt Gij dan een koning?' En Hij antwoordt: 'Gij zegt dat Ik een koning ben. Daartoe ben Ik geboren en daartoe ben Ik in de wereld gekomen, opdat Ik van de waarheid zou getuigen. Een ieder die van de waarheid is, hoort Mijn stem' (Joh. 18:37).

'Meester' - of 'Leraar' - 'en Heer' zijn noodzakelijkerwijs verbonden in de gedachte. 'Gij noemt Mij Meester en Heer; en gij zegt goed, want zo ben Ik' (Johannes 13:13). 'Meester' impliceert noodzakelijkerwijs een absoluut gezag in Hem; en in deze volle betekenis zegt Hij tot Zijn discipelen: 'Eén is uw Meester, namelijk Christus' (Matth. 28:8). Zijn woord ontvangen is dus buigen voor Zijn gezag: Zijn woord is, zoals in de gelijkenis (Matt. 18:19), 'het woord van het koninkrijk'. Zijn onderdanen zijn dus niets anders dan Zijn discipelen, en discipelen zijn nu in het Koninkrijk der hemelen - 'iedere schriftgeleerde die in het Koninkrijk der hemelen wordt onderwezen', aan het einde van hetzelfde hoofdstuk (vs. 52), wordt letterlijk 'gediscipeld'.

De sfeer van discipelschap

In de gelijkenissen van het koninkrijk zien we dus de sfeer van discipelschap afgebeeld, die zowel ware als valse mensen omvat. Er is onkruid en tarwe, vissen goed en slecht, wijze en dwaze maagden, gasten die het bruiloftskleed niet aan hebben, dienaren die nooit echt gediend hebben. Het einde verklaart het verschil; en op het einde zuivert de Zoon des mensen uit zijn koninkrijk alles wat beledigt en wat ongerechtigheid doet. Tot de oogst (dat is 'het einde van het tijdperk' - niet 'wereld') worden het onkruid en het koren, het goede en het kwade, samen gevonden.

Het koninkrijk bestrijkt dus het hele beroepsveld. Zij die erin zijn, kunnen zijn of niet zijn wat zij veronderstellen te zijn; en de zegeningen ervan zijn dienovereenkomstig voorwaardelijk. Mensen kunnen het op twee manieren binnengaan; er is als het ware een buitenste en een binnenste sfeer in het koninkrijk zelf. Er is een louter uiterlijk behoren tot het, niet in het hart; er is een innerlijk en werkelijk binnengaan, waaraan verlossing is verbonden: 'Wie de naam van de Heer aanroept, zal behouden worden.' Het is hier natuurlijk niet slechts een 'Heer, Heer', maar een ware onderwerping van de ziel aan Hem.

Dit alles zal meer naar voren komen als we verder gaan met ons onderwerp. Toch is het goed om het aan het begin te beseffen; want het maakt veel eenvoudiger dat anders duister en moeilijk genoeg zou zijn. De voorwaardelijkheid van elk ding is in overeenstemming met het algemene idee van een koninkrijk, waar het bestuur, hoewel het genadig is, nog geen pure genade is en waar genade getoond wordt,

niet door de eis terzijde te schuiven, maar door de vervulling ervan mogelijk te maken.

Dit is hoe de kinderen van God, als onderdanen van het koninkrijk, zich manifesteren; en er is een hele klasse van passages in de Schrift die, op deze manier sprekend, vaak verkeerd worden gelezen, maar op twee tegenovergestelde manieren, door hen die de volledige realiteit van goddelijke genade voor de mensen willen handhaven en hen die deze weigeren. De ene groep zou Paulus' uitdrukking: 'Ik houd mijn lichaam ondergeschikt en breng het in onderwerping, opdat ik, nadat ik aan anderen gepredikt heb, niet zelf afgewezen word' (1 Kor. 9:27), alleen opvatten als dat zijn dienst zou kunnen worden afgekeurd; terwijl de andere groep wil dat Paulus hier vreest voor zijn uiteindelijke redding. Geen van beide opvattingen is juist: de term 'afgewezen' is de term die in 2 Kor. 13 met 'verwerpelijk' wordt vertaald en het gaat om hemzelf en niet om zijn dienst. Terwijl het Nieuwe Testament ons verzekert, in zijn hele getuigenis in vele samenvallende lijnen van zorgvuldig onderwijs, dat ware christenen 'niet behoren tot hen die zich terugtrekken tot het verderf, maar tot hen die geloven tot redding van de ziel' (Hebr. 10:39).

Binden en Loslaten

Het koninkrijk der hemelen is dus, in de vorm waarin wij het nu beschouwen, een koninkrijk van de waarheid, door onderwerping waaraan zijn ware discipelen zich openbaren. Wij moeten het nu beschouwen als toevertrouwd aan de handen van mensen, terwijl

de Heer afwezig is. Het is duidelijk dat Hij mensen gebruikt om 'het woord van het koninkrijk' te verkondigen, en dat een zeker beheer van zijn zaken wordt bedoeld in de woorden: 'wat gij op aarde binden zult, zal ook in de hemel gebonden zijn', 'wiens zonden gij vergeeft, hun worden zij vergeven'. De aard en de omvang van deze verzekeringen zullen wij onmiddellijk moeten onderzoeken, maar dat de discipelen in zekere zin de opdracht krijgen hun Heer te vertegenwoordigen, is duidelijk en ondubbelzinnig.

De eerste daarvan vinden wij voor het eerst in een belofte aan Petrus, toen deze te midden van bijna universeel ongeloof zijn geloof in Christus als de Zoon van de levende God belijdt: 'Gezegend zijt gij, Simon bar Jona,' antwoordt de Heer, 'want vlees en bloed heeft het u niet geopenbaard, maar Mijn Vader die in de hemelen is. En Ik zeg u dat gij Petrus zijt, en op deze rots zal Ik Mijn Gemeente bouwen, en de poorten der hel zullen haar niet overweldigen. En Ik zal u de sleutels van het Koninkrijk der hemelen geven, en al wat gij op aarde binden zult, zal in de hemel gebonden zijn, en al wat gij op aarde ontbinden zult, zal in de hemel ontbonden zijn' (Matt. 16:17-19).

De sleutels van het koninkrijk staan symbool voor het gezag erover; en bijna dezelfde taal gebruikt de Heer over Zichzelf in de toespraak tot Filadelfia - 'Die de sleutel van David heeft, die opent en niemand sluit, en sluit en niemand opent.' De Farizeeën hekelt Hij omdat zij het Koninkrijk der hemelen voor de mensen verborgen houden: 'Gij gaat zelf niet in, noch laat gij hen, die ingaan, ingaan' (Matth. 23:13). En tot de wetgeleerden zegt Hij op dezelfde wijze (Lukas 11:52): 'Wee u, wetgeleerden, want gij hebt de sleutel der kennis weggenomen; gij zijt zelf niet binnengegaan, en gij hebt hen, die

binnengingen, gehinderd.’ Dit alles stemt overeen met wat we eerder hebben gezien - dat het koninkrijk een koninkrijk van de waarheid is: de sleutel spreekt dus van toegang tot het koninkrijk, en de toegang tot zo’n koninkrijk is door de sleutel van de kennis. De sleutel spreekt dus werkelijk, zo niet uitsluitend, van de macht der discipelen.

De macht van het binden en losmaken, volgens de rabbijnse geschriften, behoorde tot en beschreef het ambt van leraar. ‘De rabbijn die is aangewezen om ‘los te maken of te binden’ kon met gezag verklaren wat bindend was voor het geweten en wat niet; en in de Talmoedische geschriften komt de uitdrukking voortdurend terug waarmee een leraar of een school wordt gezegd los te maken of te binden, d.w.z. iets verplicht of niet verplicht te verklaren.’ Het is dus duidelijk, dat als de macht van de sleutels betrekking heeft op de toegang of toelating tot het koninkrijk, - op de tuchtiging, - die van het binden en losmaken betrekking heeft op de regeling van het gedrag van hen die reeds zijn toegelaten of getuchtigd, wat ook de grenzen van deze macht mogen zijn. De laatste hangt natuurlijk samen met de eerste en volgt daarop.

Blijft de vraag: Was de macht van de sleutels alleen persoonlijk aan Petrus? De Rooms en maken hem, zoals bekend, niet alleen tot de rots waarop de Gemeente is gebouwd, maar geven hem op bijzondere wijze de sleutels van de hemel. De Gemeente is echter even verschillend van het koninkrijk als het koninkrijk der hemelen van de hemel zelf. Met het eerste hebben we nu niets te maken; wat het tweede betreft, is het goed op te merken dat de belofte zelf zich beperkt tot de aarde als de sfeer van dit binden of losmaken. ‘Wat gij op aarde binden zult’ betekent niet ‘wat gij, op aarde zijnde, binden

zult', maar precies wat er staat. De aarde is waar alleen het binden geldt; en 'zal in de hemel gebonden zijn' betekent eenvoudig dat de hemel, die voor het koninkrijk de zetel van het gezag is, het handelen van zijn vertegenwoordigers op aarde zou beperken. Op aarde, want alleen op aarde is er macht, maar wie zich daartegen verzet, verzet zich tegen het gezag van de hemel. Het is zoals waar de Heer zegt: 'Wie u ontvangt, ontvangt Mij' (Matth. 10:40). De gedelegeerde macht op aarde vertegenwoordigt het gezag erachter.

Maar zelfs voor Rome zijn de sleutels niet alleen van Petrus. Er zijn opvolgers op zijn stoel. En de protestantse visie, waarin zij de macht vertegenwoordigen om het Woord en de sacramenten toe te dienen, moet natuurlijk anderen als deelnemers daaraan toelaten. Ook hoeft er geen twijfel over te bestaan, dat zoals Petrus' geloof slechts het geloof van de andere discipelen was, zo hebben zowel zij als hij deel aan deze belofte. Ongetwijfeld zoals zijn energie hem de eerste plaats doet innemen in de belijdenis, zo behoudt hij ook een eerste plaats door en zo opent hij met Pinksteren het Koninkrijk der hemelen voor de Joden, zoals hij later door God wordt uitverkoren om het te openen voor de heidenen in de persoon van Cornelius. Maar wij denken nauwelijks aan deze twee gevallen als aan het gebruik van de sleutels van het koninkrijk. De macht om te binden en los te maken, die hier ook uitdrukkelijk aan Petrus is beloofd, vinden we in het achttiende hoofdstuk van hetzelfde evangelie (v. 18) ook uitgebreid tot anderen; en als de macht van de sleutels de macht is van het bestuur of van de disciplineren in het koninkrijk, zoals we hebben gezien, dan breidt de opdracht in het laatste hoofdstuk dit ook uitdrukkelijk uit: 'En Jezus kwam en sprak tot hen, zeggende: Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde,' - het koninkrijk

stond op het punt te beginnen, - 'gaat dan heen en onderwijst' (of, zoals de kantlijn en de Herziene Versie nu, 'maakt discipelen van') 'alle volken'. En dat hier opvolgers worden bedoeld, blijkt duidelijk uit de slotwoorden: 'Voorwaar, Ik ben met u tot aan de voleinding der wereld.'

Het bestuur van het koninkrijk is dus opgedragen aan mensen. Zij moeten anderen inwijden en ontvangen; zij moeten het voor en onder Hem regelen. Het is zo volledig aan hun zorg toevertrouwd, dat de Heer in het evangelie van Markus het koninkrijk van God voorstelt als 'alsof een mens zaad in de grond zou werpen, en zou slapen en opstaan dag en nacht, en het zaad zou ontspringen en opgroeien, hij weet niet hoe' (hfdst. 4:26, 27). Niet, natuurlijk, dat Zijn zorg over Zijn volk slaapt; maar uitwendig gebeuren er dingen in datgene wat beweert aan Hem onderworpen te zijn, zonder enige openlijke bemoeienis van Zijn kant. 'Maar wanneer de vrucht is voortgebracht¹ zet Hij onmiddellijk de sikkel in, want de oogst is gekomen.' Zo zal Hij nu de sikkel erin steken; want ondanks wat de mens doet, komt de oogst op zijn tijd.

Maar intussen neemt het koninkrijk vreemde vormen aan, en omdat het waar is dat Hij zijn oogst zal hebben, en omdat men vergeten is dat het zaad ontspringt en opgroeit waarvan Hij niet weet hoe, heeft men voor lief genomen dat als het koninkrijk der hemelen in het Woord van God gezegd wordt 'als' zulke en zulke dingen te zijn, 'als' mosterdsaad, of 'als' zuurdesem in de hand van een vrouw, - dit beslist dat alles naar Zijn gedachten is. In werkelijkheid is het heel anders; want deze uitdrukking 'Hij weet niet hoe', als zij niet, zoals

1 of 'rijp is' in de RV (Revised Version)

wij weten, een echte onwetendheid betekent, dan houdt zij zeker in dat de groei waarover gesproken wordt vreemd, onregelmatig is, alsof Hij het niet wist. Zo wordt gezegd: 'De Heer kent de weg der rechtvaardigen, maar de weg der goddelozen zal vergaan' (Ps. 1:6). En als het het feit natuurlijk is dat Hij de: trots kent, toch wordt er ter onderscheiding van deze goedkeurende kennis aan toegevoegd: 'De hoogmoedigen kent Hij van verre' (Ps. 138:6). Dus van de groei van Zijn koninkrijk in de hand van de mens kan echt gezegd worden: Hij kent het niet, of Hij kent het van verre; geen nieuwe zaak, helaas! van datgene wat voortkomt uit de verantwoordelijkheid van de mens; hier zijn zeker de woorden van de Psalmist van toepassing, als er al een is: 'De mens blijft niet in eer' (Ps. 49:12).

Bedeling na bedeling heeft deze regel geïllustreerd; geen enkele heeft hem duidelijker bevestigd dan de huidige.

Zo is het in de tweede gelijkenis van Mattheüs 13 'terwijl de mensen sliepen, kwam de vijand en zaaide onkruid tussen de tarwe' (vs. 25). Dus, 'terwijl de bruidegom vertoefde', sliep het hele gezelschap van beweerde wachters, zowel wijzen als dwazen, 'allen en sliepen' (Matt. 25:5). De geschiedenis van deze achteruitgang zullen we, als de Heer het wil, een andere keer bekijken. Wij moeten eerst nog nauwkeuriger zien hoe het Koninkrijk der hemelen wordt binnengegaan, en wat de goddelijke voorschriften daarvoor zijn. Om de wanorde te begrijpen, moeten we eerst de orde leren kennen; want het is duidelijk dat God het niet alleen aan de wil van de mens heeft toevertrouwd, maar aan zijn last. Hij moet binden en losmaken, niet despotisch, maar als zichzelf onderworpen aan de wil van een Ander. Daarom moeten we nu terugkeren naar het onderwerp van de sleutels.

3. De sleutels van het koninkrijk

Alleen al de uitdrukking ‘sleutels van het koninkrijk’ laat duidelijk zien dat er een bepaalde toegangsweg is, en dat het koninkrijk in zijn huidige vorm niet territoriaal is, zoals de koninkrijken van deze wereld. Een gekerstend land bijvoorbeeld is daardoor, of des te meer daardoor, geen deel van het koninkrijk der hemelen. Mensen komen er niet in door natuurlijke geboorte, zoals in deze. Er is een wijze van toegang, een methode van tuchtiging, niet in handen van de mensen van deze wereld, maar alleen in handen van discipelen. Er is een deur waardoor men binnen kan gaan, en die in hun handen is.

Bovendien is het een dubbele deur. Er is niet alleen een sleutel, maar er zijn sleutels voor. We hoeven niet bang te zijn om aan te dringen op de woorden van de Heer in hun volle betekenis; nee, we zijn verplicht om hierop aan te dringen. Zijn woorden zijn nauwkeurig, en vereisen een trouwe aanvaarding; wij mogen er niets aan toevoegen of van afnemen.

Dit stelt terzijde (als enige voldoende toepassing) wat vaak wordt aangenomen als uitleg van deze opdracht aan Petrus dat hij de eerste was om het evangelie te prediken aan de Joden op de dag van Pinksteren, en aan de heidenen in de persoon van Cornelius daarna. Er zijn geen twee sleutels nodig om dezelfde deur tweemaal te openen, dat is duidelijk. En de verkondiging van het evangelie aan mensen

buiten is op zichzelf geen echte toelating. Het is het aanbod van zijn zegen, maar de mensen moeten individueel worden ontvangen, en daarvoor is een aparte vorm van toelating voorgeschreven.

Wij hebben gezien dat de Heer spreekt over de sleutel der kennis, dat het koninkrijk een koninkrijk der waarheid is, zijn sfeer die van de belijdenis, van het discipelschap; dat mensen daarin gedisciplineerd worden. Maar de sleutel van de kennis is duidelijk slechts één sleutel, en we hebben nog een andere sleutel nodig voordat de deur opengaat. De andere vinden we in de opdracht die de opgestane Heer geeft aan de elf na Zijn opstanding, waarin Hij op het punt staat op te stijgen naar de troon van het koninkrijk, - alle gezag in de hemel en op aarde aan Hem gegeven; Hij draagt hen op de volken te discipelen: Want zo staat er werkelijk: 'Gaat heen en maakt alle volken tot discipelen, doopt hen in de naam van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest en leert hen onderhouden al wat Ik u bevolen heb; en zie, Ik ben met u tot in eeuwigheid, tot aan de voleinding der wereld' (Matt. 28:19, 20).

'Dopen' en 'onderwijzen'.

Hier zijn er twee sleutels: 'Dopen' en 'onderwijzen' zijn de gezamenlijke methoden van discipelen. In de ene hebben we de sleutel van kennis; in de andere datgene wat als het uiterlijke deel gezaghebbend toelaat in het lichaam van discipelen op aarde. Zonder dit laatste zou er geen juiste erkenning zijn van het lichaam als zodanig, noch van de

individuele relatie daartoe, noch vertegenwoordiging van het gezag van de Koning op aarde.

De doop is 'tot Christus' (Rom. 6:3), 'tot de naam van de Heer Jezus' (Hand. 8:16), een aantrekken van Christus (Gal. 3:27). Het is een afscheiding tot Hem als Meester en Heer, zoals door de wolk en de zee de Israëlieten werden afgescheiden als volgelingen van hun goddelijk aangewezen gids - 'gedoopt tot Mozes' (1 Kor. 10:16). 'Tot de Naam van de Heer Jezus' - niet 'in' - definieert het als de erkenning van Zijn Heerschappij - van de troon - als de Zijne. Zo wordt Paulus ook vermaand door Ananias: 'Sta op en laat u dopen en uw zonden afwassen, terwijl u de Naam van de Heer aanroept' (Hand. 22:16). Zo wordt ook in Ef. 4:5 'één Heer, één geloof, één doop' samengevoegd.

En dus als een 'doop tot de dood', omdat Christus voor ons gestorven is, is het een 'met Hem begraven worden door de doop tot de dood, ... opdat, gelijk Christus uit de doden is opgewekt ... also ook wij in nieuwheid des levens zouden wandelen.' Het is dus voor ons het overgaan van het oude in een nieuwe toestand; een verandering waarin onze zonden worden afgewassen; zoals de apostel: 'Bekeert u en laat u allen dopen in de naam van Jezus Christus tot vergeving van uw zonden;' en zoals Ananias: 'Sta op en laat u dopen en uw zonden afwassen.'

'Wiens zonden gij kwijtscheldt, hun worden zij kwijtgescholden', had de Heer hiervoor gezegd; woorden die niet kunnen worden toegepast, zoals sommigen ze willen toepassen op de prediking van het evangelie. Wij vergeven in het evangelie niemands zonden. Wij doen wat zaliger is: wij verklaren van Gods kant de voorwaarden

waarop Hij kwijtschelding verleent. ‘Door deze Mens is u de vergeving der zonden verkondigd, en door Hem worden allen die geloven van alle dingen gerechtvaardigd’ (Handelingen 13:38, 39). Het is de verklaring van de vergeving van een bepaalde klasse, maar het verklaart niet dat iemand tot die klasse behoort, of de vergeving heeft ontvangen. En wanneer een ziel door genade het evangelie gelooft, en vergeving ontvangt, - al was ik het die het verkondigde, dan nog is het niet van mij dat hij het op enigerlei wijze ontvangt, - het is niet ik die vergeving schenkt. Dit is iets waarin God en de ziel elkaar persoonlijk ontmoeten, en niet door vertegenwoordigers. En het is van het grootste belang om dit te handhaven. Juist hier brengt het pausdom haar leugens binnen en bouwt de kerk op tot een barrièremuur om God buiten te sluiten in de oude duisternis.

Discipelen hebben geen plaats in de toediening van deze vergeving. Zij zijn niet meer het kanaal dan de bron ervan. God heeft deze heerlijkheid van Hem niet aan een ander gegeven; en op deze wijze kan niemand zonden vergeven dan God alleen. Laat ons alleen het onderscheid tussen de hemel en het koninkrijk der hemelen duidelijk houden, en het zal onmogelijk zijn zulke vergissingen als deze te maken. Het koninkrijk der hemelen is slechts de schaduw van de hemel op aarde. Het getuigt van wat hemels is, vindt daar zijn gezag en bekrachtiging, maar blijft slechts een schaduw. Nuttig en belangrijk op zijn plaats, wordt het alleen zo veel belangrijker dat het die plaats behoudt. De schaduw verwarren met de inhoud is beide vernederen en verdringen.

‘Ik doop met water,’ was het antwoord van Johannes op degenen die wilden impliceren dat dopen, omdat hij niet de Christus is, een

inbreuk op zijn ambt betekent. Geen enkel gebruik van water zou dat kunnen doen; en met water 'doopte Jezus zelf niet.' Geen water kan de ziel wassen; er kan geen geestelijke verandering door worden bewerkstelligd. Goddelijke kracht verricht nooit zulke wonderen. De Schepper gebruikt zijn schepping in overeenstemming met de sfeer waartoe zij behoort; en Schepper en Verlosser zijn slechts één gezegende God. De mysteries van Babylon de grote zijn geen christelijke mysteries, maar magie. Door het verdraaien van de waarheid komen zij niet van boven, maar van beneden.

Waterdoop - een beeld en getuigenis

Wanneer dus over de doop wordt gesproken als over de vergeving van zonden, en wanneer de Heer zegt: 'Welke zonden gij ook kwijtscheldt, zij zijn hun kwijtgescholden', dan is het zeker dat Hij niet bedoelt dat het water van de doop macht heeft om de ziel te wassen. Wat is dan die kwijtschelding? Om dit te begrijpen moeten we het zien als de toegang tot het koninkrijk, waarin men uit de buitenwereld wordt opgenomen in de gelederen van Christus' volgelingen en onderdanen. Het is duidelijk dat idealiter het overschrijden van de grens hier de verlossing is - 'hetzelfde beeld waartoe ook de doop ons nu redt' (1 Petr. 3:21). In de geest de lijn overschrijden is ware verlossing, en van deze grote waarheid getuigt de hele figuur. De controverse met de wereld is voor de verwerping van Christus; onderwerping aan Hem betekent de controverse over: 'Wie de Naam des Heren zal aanroepen, zal behouden worden' (Handelingen 2:21). Toch is de activiteit in de verlossing geheel aan Zijn kant; de mensen dopen niet

zichzelf, maar worden gedoopt. En dit is de belijdenis van schuld, van onder de dood te zijn; het is de begrafenis, maar aan Christus, aan Zijn dood: er is de kracht van het leven, niet in de doop, maar in Hem tot wie wij gedoopt zijn: ‘Met Hem begraven door de doop tot de dood, opdat, gelijk Christus uit de doden opgewekt is door de heerlijkheid des Vaders, ook wij in nieuwheid des levens zouden wandelen’ (Rom. 6:4).

Er is dus werkelijk een getuigenis van het evangelie in de doop die mooi is in zijn eenvoud. Er is geen subtiliteit van begrip nodig om het binnen te gaan. Geen complexiteit van denken. De schuld en hulpeloosheid van de mens, en de noodzaak van het werk van Christus worden hierin levendig uitgebeeld en krachtig afgedwongen; terwijl ook de vrijheid en zekerheid van de verlossing volledig worden verklaard, en de zegen van Gods kant wordt toegeëigend aan degene die wordt ontvangen. Wilt gij Christus tot uw Heer hebben? Wilt gij inderdaad uw plaats innemen als zijn onderdaan en discipel? Dan is hier vergeving van zonden, hier is redding voor u, door het werk van Christus dat Hij voor u volbracht; neem uw plaats in onder zijn discipelen als een gered man!

Het is geen twijfel of Hij u aanneemt. Hij werpt niemand uit. Zo zeker als u komt wordt u ontvangen. ‘Bekeert u en laat u allen dopen tot de Naam van Jezus Christus, tot vergeving van uw zonden, en gij zult de gave van de Heilige Geest ontvangen’ (Handelingen 2:38).

De prediking van de doop is dus een duidelijk, eenvoudig, rechtlijnig evangelie, met goede houvast voor de vingers van drenkelingen. Er zijn geen verfijningen, en er is geen twijfel. Zo alleen kan het de

verlossing van Christus voorstellen, die alleen ja is, en niet ja en nee, rust en zelfmarteling.

Maar dan is het ook duidelijk dat dit slechts de schaduw is, het getuigenis van de verlossing, niet de verlossing zelf. Niet allen die gedoopt zijn, zijn gered, helaas, en dit niet uit onzekerheid over de termen van het evangelie, maar alleen uit onzekerheid over de werkelijkheid in de ziel van de discipel. En met betrekking tot velen, hoeveel onzekerheid moet er zijn. En dit wordt uitdrukkelijk overwogen in die gelijkenissen van het koninkrijk, waarin de geheimenissen ervan worden getoond. Tien maagden gaan gelijk op om de Bruidegom te ontmoeten; maar vijf van hen zijn wijs, en vijf zijn dwaas. De bruiloft is voorzien van gasten, maar onder hen komt degene die geen bruidskleed aan heeft. En in het achttiende hoofdstuk van Mattheüs, aan het slot, wordt juist deze kwestie van vergeving aan de orde gesteld, en wordt ons in de persoon van de meedogenloze dienaar geleerd dat vergeving in het koninkrijk niet de volledige en absolute vergeving is die het evangelie predikt, maar afhankelijk van karakter. Als de belijdende discipel niet één van hart blijkt te zijn, dan wordt de op de veronderstelling gebaseerde vergeving uiteindelijk geen echte vergeving. De zegeningen van het koninkrijk zijn allemaal voorwaardelijk en omkeerbaar.

De doop is dus toelating tot het koninkrijk van Christus, uit een wereld van zonde, die in de veroordeling ervan ligt. Het is ontvangst onder hen aan wie als Zijn eigen vergeving toekomt. Maar de zegeningen en voorrechten ervan moeten door het geloof worden ontvangen of niet worden ontvangen. En dit verzoent het feit van de doop als toelating erin met wat de Heer zegt over de noodzaak

van bekering: ‘Tenzij gij u bekeert en wordt als kleine kinderen, zult gij het Koninkrijk der hemelen niet binnengaan’ (Matt. 18:3). Dit is inderdaad de noodzaak voor de klasse tot wie de Heer zich richt. Discipelschap betekent niet minder dan dit, als het echt is. Het koninkrijk binnengaan is niet alleen het op een uiterlijke manier binnengaan, maar het ook in de geest binnengaan, om werkelijk onderdanen en volgelingen van de Heer van het koninkrijk te zijn.

Maar dit houdt geenszins in dat mensen er alleen als bekeerden in kunnen zijn. De gelijkenissen die de Heer daarover uitsprak, laten het omgekeerde zien. Er is zowel onkruid als tarwe, zowel dwaze als wijze maagden; aan het einde van het tijdperk zal de Mensenzoon zijn engelen zenden en zij zullen uit zijn koninkrijk verzamelen allen die overtreden en hen die ongerechtigheid doen. Aldus zal het koninkrijk worden bevrijd; maar zij moeten er in zijn om er uit verzameld te worden.

De woorden van onze Heer aan Nicodemus daarentegen zijn echt anders; en ik baseer dit niet op het feit dat het ‘koninkrijk van God’ is, waarover Hij daar spreekt. Het koninkrijk van God geeft weliswaar een iets ander aspect, maar is toch niet anders. De gelijkenissen van het koninkrijk der hemelen in het evangelie van Mattheüs zijn in de andere evangeliën gelijkenissen van het koninkrijk Gods, en daaronder zijn die van de zuurdesem en het mosterdzaad. Maar wat de woorden van Johannes’ evangelie anders maakt, is dat de Heer daarin spreekt tot een Joodse leraar met directe verwijzing naar Ezechiëls profetie van Israëls bekering in de laatste dag (Ezech. 36:24-26). En dit is hoe zij in feite zullen worden binnengebracht, waarbij de

nog overgebleven zondaars door het oordeel uit hun midden zullen worden verteerd.

Zo spreekt Jesaja ook over die tijd (hfdst. 4:3, 4),-'En het zal geschieden, dat wie in Sion overblijft, en wie in Jeruzalem blijft, heilig genoemd zal worden, ja, een ieder, die onder de levenden in Jeruzalem geschreven staat; wanneer de Here de vuiligheid der dochters van Sion zal hebben afgewassen, en het bloed van Jeruzalem uit haar midden zal hebben gezuiverd, door de geest des oordeels en door de geest der verbranding.' Dat de woorden van de Heer een ruimere toepassing hadden dan op Israël betwijfel ik geen moment, maar het is over het koninkrijk in zijn toekomstige staat dat Hij spreekt, wanneer datgene wat beledigt en zij ongerechtigheid doen, eruit verwijderd zijn. Een leraar in Israël had moeten weten dat een dergelijke verandering als de nieuwe geboorte absoluut noodzakelijk was om de zegeningen te genieten die de profeten hadden verkondigd.

Maar de breedte van het koninkrijk moeten we nu vollediger bekijken, en samen daarmee de relatie tot wat door velen vreemd genoeg ermee wordt verward, - de Gemeente, waarover de Heer tot de apostel spreekt in de woorden die voorafgaan aan die welke we hebben getracht uit te leggen.

4. De reikwijdte van het koninkrijk

Het is niet nodig verder te bewijzen dat het koninkrijk het gehele christendom omvat. Een blik op de gelijkenissen zou dit moeten bevestigen. Maar we moeten nog zien dat het verder gaat dan wat we met recht belijdenis kunnen noemen; dat het discipelschap verder gaat; het koninkrijk is inderdaad precies evenredig met dit laatste, - idealiter met het geheel van de gedoopten.

En hier word ik eraan herinnerd dat ik in wat ik te zeggen heb in strijd moet spreken met de overtuigingen van vele geliefde broeders, en dat ik, misschien zelfs door te spreken, deze schijnbaar lichtvaardig maak. Ik doe dat niet in het minst, maar voel volledig mee met de kracht van hun gevoelens betreffende de oneer die Christus wordt aangedaan, en de schade die aan de zielen van de mensen wordt toegebracht door opvattingen die wijdverbreid zijn over de doop. Het grote Babylon is opgebouwd door het gebruik van stenen voor stenen, en slijm voor mortel, - de vervanging van menselijke vervaardiging door goddelijke schepping, - van een 'sacramentele schare van Gods uitverkorenen' voor hen die 'door één Geest tot één lichaam gedoopt zijn'. En in de handen van deze bouwers is de doop gemaakt om een 'groot huis' op te bouwen met vaten tot oneer, waarvan wij worden opgeroepen ons te reinigen als wij 'vaten tot eer' willen zijn (2 Tim. 2:20, 21).

Protest tegen dit valse rituele systeem kan nauwelijks te ver gaan of te krachtig worden volgehouden.

De waterdoop is niet de doop met de Heilige Geest

De waterdoop is verward met de doop met de Heilige Geest, en men heeft verondersteld dat zuigelingen daardoor werden vernieuwd, en deel kregen aan een leven dat geen teken gaf en geen vrucht voor God droeg, en alleen degenen misleidde die erop vertrouwden. Omdat ze niet konden zeggen dat iedereen die zo gedoopt was, geschikt was voor de hemel, moesten ze een groot deel van deze door mensen gemaakte kinderen van God naar de hel sturen, en de meeste anderen naar het vagevuur om daar door het vuur gezuiverd te worden. Terwijl zonder deze doopvernieuwing zelfs geen kleine baby naar de hemel kon gaan.

De fundamentele fout hier is tweeledig: ten eerste, het door elkaar halen, zoals reeds gezegd, van de natuurlijke en de geestelijke sfeer. Water kan een ziel niet reinigen, noch geestelijk leven geven. Het kan 'een uiterlijk en zichtbaar teken zijn van een innerlijke en geestelijke genade', maar niet 'een middel waardoor wij dezelfde ontvangen'. Ten tweede, door de hemel en het koninkrijk van de hemel door elkaar te halen, of nogmaals, het koninkrijk van de hemel en de gemeente. En aan deze laatste twee is het protestantisme in het algemeen niet ontsnapt, evenmin als Rome. Het onderscheid tussen die twee laat een plaats van voorrecht en voorwaardelijke zegen achter, die niet

de Gemeente is, maar ook niet de wereld, behalve dan dat het niet trouw is aan zijn karakter, en de beginselen van de wereld het kunnen bederven. En dit is wat volgens de Schrift zou gebeuren, en wat volgens de geschiedenis is gebeurd. Maar het ongeloof van de mens kan de trouw van God niet ongedaan maken.

Het koninkrijk der hemelen, met zijn boodschap van vrede en verzoening, blijft het getuigenis van een liefde die uitgaat naar allen, en tot God wil samenkomen waar de wil van de mens zich niet verhardt in verzet. Wij ontmoeten in de Schrift namelijk niet dat lange uitstel van de doop, en die voorbereiding van de catechisanten, die kwamen toen de doop zelf werd gezien als de opname in de Gemeente, en als het symbool van de volledige christelijke staat. In het Nieuwe Testament bevonden de catechisanten zich binnen en niet buiten de sfeer van het discipelschap. In plaats van aan de drempel te moeten wachten, werden de aanvragers ruimhartig en argeloos ontvangen. Drieduizend werden gedoopt op de dag van Pinksteren: hoeveel voorbereidend onderwijs hadden zij gehad? En als, zoals in Samaria, een Simon Magus werd ontvangen, met zijn hart niet recht in de ogen van God, had zijn ontvangst niet die tedere armen van barmhartigheid bezoedeld die om hem heen waren geslagen, en waaruit hij als het ware moest barsten, om de halsoverkopse weg naar het eeuwige verderf te vervolgen. Ik zeg, uit de Schrift blijkt duidelijk dat de doop toen niet omheind was, zoals velen dat nu zouden doen. Het was een deur, niet achteloos, maar gemakkelijk en met een vol hart, geopend voor de aanvrager ervan. Geen vraag over het hart van Christus, geen 'als gij wilt' was toegestaan.

Maar merk ook op, dat er geen hint over de Gemeente van God mee verbonden is; het voorkomen ervan zelfs in Handelingen 2:47 in de gewone versie is een kopieerfout. De leer van de Gemeente werd veel later aan Paulus geopenbaard, en hij die 'van de Heer ontving' (1 Kor. 11:23), wat betreft de instelling van het Avondmaal, had geen opdracht om te dopen (hfdst. 1:17) In de eerste is de kwestie van de gemeenschap betrokken; in de tweede is de verantwoordelijkheid alleen individueel.

Doop van kinderen

Dit bredere karakter van het koninkrijk zien we verder in de woorden van onze Heer over de kleine kinderen die tot Hem werden gebracht. 'Laat de kleine kinderen tot Mij komen en verbied ze niet, want van hen is het Koninkrijk der hemelen', zijn woorden die heel duidelijk worden als we gezien hebben wat het Koninkrijk is. In deze kleinen is geen weerstand biedende wil, en de goddelijke liefde wil hen tot zich nemen. Als je eenmaal ziet dat het koninkrijk niet de hemel is, maar een GEEST van discipelschap op aarde, kun je niet meer struikelen bij de gedachte hen te dopen dan hen op te nemen in je zondagsschool. Zij behoren, zegt de Heer, te allen tijde tot Zijn school, en hier zou Hij hen ontmoeten, hen de handen opleggen en hen zegenen, zoals toen Hij op aarde was. De grote armen van de Verlosser zullen zelfs niet wachten tot hun definitieve keuze voor Hem kenbaar wordt gemaakt, maar zouden hen winnen, hen overmeesteren door hun tedere omhelzing, hen als de Zijne markeren in Zijn wil, wat uiteindelijk ook hun wil mag zijn. Hoe kostbaar is

deze gedachte van Hem, die Hij vervolgens tot ons richt om te helpen uitvoeren: 'Voed ze op,' zegt Hij. 'in de opvoeding en vermaning van de Heer' (Ef. 6:4).

Zij zijn Zijn discipelen, opgenomen in Zijn school en op te voeden voor Hem. En wie zou hen als zodanig afwijzen? Is het niet vanwege het bijgeloof dat met de gedachte verbonden is, en de verwarring tussen het koninkrijk en de gemeente, dat zovelen nu de doop van zuigelingen afwijzen als een pauselijk verzinsel, terwijl zij graag voor hen zouden doen wat de doop inhoudt, en terecht denken dat het iets anders is dan pauselijk?

Laten zij onthouden dat de doop niet is om hen als een charme naar de hemel te brengen, maar om hen te merken als behorend tot de school van Christus op aarde; dat, voor zover het gaat, het 'doop tot de dood' is, niet het leven; begrafenis, het in de dood zetten van de doden, waar zij thuishoren; maar in die ontroerende belijdenis van hun nood, hen dopen 'tot Christus', 'tot zijn dood', op zoek naar alles wat tot hen komt, niet van het water, maar van Christus, door zijn werk voor hen, dat wij aldus bezitten. Vind mij in deze een greintje van de pauselijkheid of bijgeloof, wie dan ook. Het is slechts de zoete en passende, openlijke en duidelijke handeling van Hem die daarin zegt wat Hij van oudsher zegt: 'Laat de kinderen tot Mij komen en verbied ze niet, want van dezulken is het Koninkrijk der hemelen': woorden die onze harten bekoren, geliefde broeders, en onze trouw afdwingen.

Dit karakter van het koninkrijk is dus prachtig, omdat het voor ons het karakter zelf vertegenwoordigt van Hem die op de troon ervan zit, - de genade die niemand uitwerpt die komt, die graag

iedereen zou willen ontvangen, zelfs degenen die op het laatst van haar beschutting afbreken. Ja, dat is de liefde van Jezus; en hoewel ik het verschil van de bedeling erken, en geen onzekere afwijkingen wil doordrukken, lijkt het mij toch des te gepaster dat Hij, die in de tijd van de wet de kinderen van Zijn volk herkende in het merkteken van de besnijdenis, hen nu, in de genade die met het christendom is gekomen, niet zonder een overeenkomstig merkteken laat. Ik ben ervan verzekerd dat Hij dat niet heeft gedaan; en de verwarring en het kwaad in Zijn koninkrijk kunnen de genade ervan niet aantasten, of het minder zeker maken dat Zijn koninkrijk het is. En wanneer de grens van Zijn geduld is bereikt, liefde zal Hij nog steeds handelen, de staf van ijzer zal de staf van de Herder zijn.

Maar wij moeten nu aandachtiger het onderscheid tussen het koninkrijk en de Gemeente beschouwen.

5. Het koninkrijk en de gemeente

Voor de meeste christenen misschien, zelfs op dit moment, zijn het koninkrijk en de Gemeente één. De Gemeente is praktisch het hele lichaam van belijders; wat is anders het koninkrijk? Zij zullen niet ontkennen dat dit verschillende aspecten zijn, dat de gedachte die met elk ervan verbonden is verschillend is, maar het zijn slechts aspecten van dezelfde zaak. We moeten nu dus nagaan hoe ver dit verschil reikt - of het alleen van de gedachte is, of van de dingen zelf.

We hebben gezien dat het koninkrijk de sfeer is van discipelschap; de Gemeente is, in haar grondgedachte, het lichaam van Christus, - zij is de eenheid van zijn leden. Merk op dat de werking van de Geest waardoor wij in dit lichaam worden opgenomen, 'doop' wordt genoemd. 'door één Geest zijn wij allen tot één lichaam gedoopt' (1 Kor. 12:13). Door dit woord in dit verband te gebruiken maakt de Schrift een vergelijking tussen het koninkrijk en de Gemeente. Maar de ene doop is een uitwendige rite, de andere een inwendige en geestelijke. De fout om de twee sferen te vereenzelvigen heeft geleid tot de vereenzelving van de twee dopen; maar de ene is in de hand van de mens, de andere in de macht van God alleen.

De Gemeente is niet alleen het lichaam van Christus; zij is ook het huis van God; en onder deze gestalte van een huis spreekt de Heer er voor het eerst over in de evangeliën: 'Op deze rots zal Ik Mijn

Gemeente bouwen'. Petrus, die de woorden van de Heer overneemt en uitbreidt, laat ons dit gebouw en zijn fundament duidelijk zien: 'Tot wie, komende als tot een levende steen, ook gij, als levende stenen, een geestelijk huis wordt opgebouwd' (1 Petr. 2:4, 5). Maar het is Paulus, aan wie de leer van het lichaam van Christus is toevertrouwd, die de Gemeente, als door de Heilige Geest bewoond, het huis en de tempel van God noemt (Hebr. 3:6; 1 Kor. 3:19). Aangezien de Gemeente dus in het koninkrijk is, dat nog breder en buiten het koninkrijk ligt, staat zij ten opzichte van het koninkrijk als de tempel ten opzichte van zijn voorhof. In de eerste kwam de priesterlijke familie dichterbij en aanbad; in de andere alleen de Israëliet van het gewone volk. Petrus identificeert als het ware het huis en het priesterschap: 'een geestelijk huis, een heilig priesterschap'.

Het huis en het lichaam waren, naar Gods ontwerp, en voor een korte tijd in het begin, precies evenredig. Het ene was samengesteld uit levende stenen, het andere uit levende leden. Maar de mensen hebben met hun slechte bouwwerk gedaan wat was voorspeld: zij hebben het huis overmatig vergroot. Zij hebben gebouwd in 'hout, hooi, stoppels' (1 Kor. 3:12-17). Zo is het huis geworden 'als een groot huis,' waarin vaten zijn van goud en zilver, van hout en van aarde, en sommige tot eer en andere tot oneer'. En het zal pas van zijn wanorde worden gezuiverd als de Meester komt.

Maar we moeten hier niet denken aan de wanorde, maar terugkijken naar het begin om het ware ontwerp van de goddelijke Architect te krijgen. Hoe eenvoudiger we dat kunnen doen, hoe beter.

In het koninkrijk hebben we dus individuele verantwoordelijkheid, voorwaardelijke zegen, een plaats van voorrecht waartoe de mens

bevoegd is zijn medemens voor te stellen; in de Gemeente een plaats van absolute genade, relatie tot elkaar, gemeenschap; en hier hoort nog een instelling bij die dit uitdrukt. Paulus, de bijzondere apostel van de Gemeente, aan wie het gegeven was de leer ervan te voltooien, was niet gezonden om te dopen (1 Kor. 1:17). Maar hij heeft, door afzonderlijke openbaring van de Heer, de instelling van het herdenkingsfeest, waarin wij niet alleen symbolisch ‘het vlees van de Heer eten en zijn bloed drinken’, maar waarin ook wordt uitgedrukt dat ‘wij, velen zijnde, één brood, één lichaam zijn; want wij zijn allen deelgenoten van dat ene brood’ (hfdst. 11,24; 10,17).

De doop en het koninkrijk spreken van voorwaardelijke zegen en individuele verantwoordelijkheid; de gemeente en het breken van het brood spreken van reeds genoten (dus absolute) genade, en gemeenschap daarin, relatie tot elkaar en de Heer. Het koninkrijk is de voorhof van het heiligdom; de Gemeente, het huis van God, het heiligdom zelf. Het eerste bevestigt Gods verlangen naar allen; het laatste is het aangenomen voorwerp van Christus’ onveranderlijke liefde. Het is dus duidelijk waarom Paulus, de ‘dienaar van de Gemeente’ zoals we hebben gezien in bijzondere zin, beweert ook speciaal de ‘dienaar van het evangelie’ te zijn (Kol. 1:23), en als zijn bijzondere opdracht te hebben ‘het evangelie te verkondigen’ (1 Kor. 1:17), dit laatste in een soort tegenstelling tot een opdracht om te dopen. Zo spreekt hij over ‘mijn evangelie’ (Rom. 16:25), waarmee hij het ‘geheimenis’ van de Gemeente in verband brengt. En, zoals door anderen volledig is aangetoond, is het in feite alleen Paulus die duidelijk spreekt over de rechtvaardiging en onze plaats in Christus. Bij de andere geïnspireerde schrijvers is het eerder vergeving, hoewel ik niet zeg dat er geen passages zijn die verder kijken.

In het koninkrijk zullen de twaalf op twaalf tronen zitten en oordelen over de twaalf stammen van Israël (Matt. 19:28). Hier kunnen we ons geen dertiende troon voor Paulus voorstellen. De opdracht om te dopen, hebben we gezien, was ook aan hen gegeven, hoewel Paulus die opneemt en ernaar handelt, zoals wij allen sindsdien doen. Paulus voltooit dus - zoals de betekenis is in Kol. 1:25 - het Woord van God. De volledige waarheid is door hem gegeven, en daarom predikt hij ook het koninkrijk van God (Hand. 20:25). Alle lijnen van waarheid zullen wij vinden in zijn brieven, die in zijn eigen persoon de uitdrukking is van de volmaakte genade van God. Neen, in zekere zin kan hij de waarheid van het koninkrijk zelf duidelijker naar voren brengen, omdat hij de volledige positie en positie van de ware gelovige kan weergeven.

Daarom vinden we nergens zo volledig als in de brieven van Paulus de waarschuwingen tegen een vruchteloos beroep waarmee we zo vertrouwd zijn. Hij die kan zeggen: 'De zonde zal geen heerschappij over u hebben, want gij zijt niet onder de wet, maar onder de genade', kan daarom des te meer volhouden dat 'aan wie gij u dienstbaar maakt om te gehoorzamen, zijn dienstknechten zijt gij, die gij gehoorzaamt, hetzij van de zonde tot de dood, hetzij van de gehoorzaamheid tot de gerechtigheid' (Rom. 6:14, 16). De vrijheid waartoe God ons geroepen heeft, de kracht waarmee Hij ons begiftigt, - maken de dienst der zonde nu zo onuitsprekelijk plechtig; want het is duidelijk de keuze van de mens voor het kwaad: het is de wil van de mens in verwerping van de genade van God.

Aan de andere kant kan zelfs hij in de ervaring van van Romeinen 7 nog zeggen: 'Het goede dat ik wil', 'het kwade dat ik niet wil',

terwijl van christenen karakteristiek wordt gezegd: ‘Zovelen als er door de Geest van God worden geleid, die zijn zonen van God’ (hfdst. 8:14). De ware christen, zich bewust van de genade waarvan hij het onderwerp is, en gevestigd op een plaats die onveranderlijk de zijne is, is juist degene die zich met vreugde onderwerpt aan alle voorwaarden van het discipelschap; en dit is wat Paulus doet in die woorden van hem die zo vaak verkeerd worden uitgelegd, (9:26, 27)

‘Zo loop ik dan, niet als een onzekere; zo vecht ik, niet als iemand die de lucht slaat; maar ik houd mijn lichaam eronder, en breng het in onderwerping, opdat ik, nadat ik anderen gepredikt heb, niet zelf een afgewezene word.’

Hij spreekt hier als een discipel onder de regels van het koninkrijk - als een discipel tot discipelen; maar hij weet niet alleen de voorhoven van de Heer te betreden, maar ook, als een priester, het heiligdom binnen te gaan en te zeggen: ‘Wie zal iets ten laste leggen van Gods uitverkorenen? God is het die rechtvaardigt; wie is het die veroordeelt? Christus is gestorven, ja, liever nog is opgestaan, die aan de rechterhand van God is, die ook voor ons pleit; wie kan ons scheiden van de liefde van Christus?’

Ook hier, om het koninkrijk en de gemeente gescheiden te houden, werpt licht op het Woord. Nooit zul je deze voorwaarden vinden waar het gaat over het kind van God als zodanig, of over de rechtvaardiging en de plaats in Christus, het lidmaatschap van het lichaam van Christus, of iets wat impliceert dat de goddelijke genade inderdaad in de ziel heeft gewerkt. Al deze voorwaarden gelden voor de discipel - voor alle discipelen zeker, maar als zodanig - voor het

koninkrijk, de voorhof van de tempel. De Gemeente is de tempel van God zelf, de plaats van genoten nabijheid en vaste relatie.

Drie sferen in Efeziërs 4

Voordat we dit afsluiten, is het goed om op te merken hoe de apostel deze verschillende sferen scheidt in het vierde hoofdstuk van zijn brief aan de Efeziërs. Zijn zeven eenheden daar omvatten en zijn verdeeld in drie concentrische cirkels van zegening, waarvan hij begint met de binnenste en verder naar buiten gaat. De binnenste cirkel is die van de Gemeente: 'Er is één lichaam en één Geest, gelijk gij geroepen zijt in één hoop van uw roeping.' Vervolgens hebben we die van het koninkrijk: 'Eén Heer, één geloof, één doop.' Daarbuiten staat de wereld, natuurlijk niet in kwade zin, maar als schepping van God: 'één God en Vader van allen, die boven allen, en door allen, en in allen is.' Dit is de Schriftuurlijke indeling, die wij hier hebben willen vaststellen.

6. Het zaaien en zijn resultaten

We hebben nu gezien wat het koninkrijk is, en de algemene beginselen geleerd waarmee het parabooolonderwijs, (gericht onderwijs) waarin het de Heer behaagde ons het grootste deel van het onderwijs dat we daarover hebben, uit te leggen. Daarvan moeten we eerst de zeven gelijkenissen van het dertiende hoofdstuk beschouwen, waarin we de profetische geschiedenis hebben vanaf het begin ervan in het zaad dat door de Heer zelf is gezaaid, tot aan het einde van de geheimzinnige vorm door Zijn verschijnen in de hemelen. Het is duidelijk dat dit alleen het einde is, aangezien dit is wat in de gelijkenissen zelf wordt beoogd; maar we zullen het op een ander tijdstip volledig moeten bekijken bij het beantwoorden van enkele bezwaren die zijn opgeworpen tegen wat volgens mij de ware uitlegging van de laatste gelijkenis is.

In het twaalfde hoofdstuk heeft de Heer bij de aankondiging van zijn dood en opstanding de verwerping van Israël verklaard. Er zou hun geen ander teken worden gegeven dan het teken van de profeet Jona; want zoals Jona drie dagen en nachten in de buik van de walvis was geweest, zo zou de Mensenzoon drie dagen en drie nachten in het hart van de aarde zijn. En vervolgens laat Hij zien wat het resultaat zou zijn voor dat goddeloze geslacht dat Hem had verworpen (hfdst. 12:41-45). Zijn nieuwe betrekkingen zouden zijn met de doeners

van de wil van Zijn Vader, en met hen alleen (vs. 46-50). Dit zou duidelijk het volk Israël in hun ongeloof uitsluiten, terwijl het elke gelovige niet-Jood zou binnenhalen. Het jodendom, met zijn nauwe beperkingen, was dus verdwenen.

Een belangrijke handeling van de Heer leidt de gelijkenissen van het dertiende hoofdstuk in. Hij verlaat het huis om aan de kust te gaan zitten. Laat iemand het beeld van de vrouw die 'op vele wateren zit' in Openb. 17:1 vergelijken, en hij zal de betekenis hiervan vinden. De engel legt het voor ons uit in dat hoofdstuk: 'De wateren waar de hoer zit, zijn volken en menigten en naties en tongen' (vs. 15). Hier verlaat de Heer dus het huis, de plaats van de erkende natuurlijke relatie, om als het ware Zijn plaats in te nemen op de snelweg van de handel der wereld, die de zee is. En daar, voor de schare aan de kust, begint Hij Zijn gelijkenis met 'Zie, een zaaier ging uit om te zaaien.'

Maar Israël was Zijn wijngaard geweest, lang geleden geplant, omheind en verzorgd, volgens Zijn eigen woorden op een ander moment (hfdst. 21:33). Daaruit had Hij fruit gezocht, niet als een vers veld om te zaaien voor de oogst. Van Israël moest Hij elders 'uitgaan', met dat 'woord van het koninkrijk' dat reeds door hen verworpen was, om daarmee vrucht voor Zichzelf te krijgen op de akker van de wereld in het algemeen. Want 'de akker is de wereld', zoals Hij zelf aan ons uitlegt, niet een uitverkoren volk, maar de hele aarde.

We worden dus meteen geconfronteerd met wat er gedurende de hele geschiedenis van het christendom gaande is geweest. De resultaten, zoals de Heer ze hier geeft, liggen voor onze ogen. Het zaad is 'het woord van het koninkrijk' (vs.19), de verklaring van het gezag en de

macht van Iemand die verworpen en gekruisigd werd als 'Koning der Joden'. Opgestaan uit de dood door de heerlijkheid van de Vader, zit Hij op de troon van de Vader, alle gezag in hemel en op aarde gegeven aan Hem die verheven is om tegelijk 'een Vorst en een Redder' te zijn. Dit is het zaad dat Hij zaait, en het zaaien is altijd van Hem, hoewel Hij anderen als zijn instrumenten kan gebruiken. De vorm die het koninkrijk aanneemt, is dus niet zoals het nog zal zijn - opgericht door almachtige macht, waarvoor alles moet wijken. Het wordt aangeboden ter aanvaarding door de mens.

Het kan verworpen worden. Geloof moet nog steeds de weg van de Heer bereiden, en het resultaat is dat 'alle mensen geen geloof hebben'. In het door de profeten van het Oude Testament voorspelde koninkrijk, dat nog op aarde moet komen, zal een 'ijzeren staaf' alle tegenstand breken. Hier daarentegen toont het zich meteen in zijn drie fundamentele vormen - als duivel, vlees en wereld. Drie delen van het zaad geven dus geen vrucht. Niet alleen is er een duidelijke en openlijke verwerping, maar ook kunnen mensen het woord naar buiten toe ontvangen, en zo onderdanen van het koninkrijk worden, en toch totaal onvruchtbaar en slechts zelfmisleitend zijn. Zo wordt in enkele algemene kenmerken de wereld van de uitoefening rondom ons afgebeeld.

De bidder

De eerste klasse die hier wordt voorgesteld is de weggijker. In hem wordt de macht van Satan gezien, maar op zo'n manier dat de man zelf volledig verantwoordelijk blijft. Het is plechtig om zelfs van zo

iemand te lezen, dat het woord ‘in zijn hart werd gezaaid’ (vs. 19). Dat houdt geen bekering in. Hij begrijpt het niet eens. Maar waarom? Omdat, zoals bij de weg, de grond waarop het is gezaaid te hard is om het zaad door te laten dringen; en het ligt blootgesteld aan de vogels van de hemel, waardoor de verleider als het ware wordt verleid om het ‘weg te vangen’. Van zulke zielen zijn er velen: bezig met wat hen verhardt en doodt voor andere invloeden - of het nu zaken zijn, of plezier, wettig of onwettig: het is het effect dat hier wordt opgemerkt, ongeacht hoe het tot stand komt.

Toch is het woord ‘gezaaid in het hart’. Wonderbaarlijke kracht van het Woord van God, dat, waar het ook spreekt, iets van zijn goddelijk gezag met zich meedraagt. De ‘innerlijke mens van het hart’ wordt bereikt en bewust gemaakt van datgene wat zijn eigen bewijs en aanspraken met zich meebrengt. ‘Door openbaring van de waarheid,’ zegt de apostel, ‘bevelen wij het geweten van een ieder aan voor de ogen van God.’ Niet iedereen zal toegeven dat hij huivert onder de waarheid. Maar hij huivert wel. ‘Licht’ is er, bewust voor de ziel die zich er zelfs van afwendt, maar zich afwendt omdat zij zich bewust is van het licht, en liever de duisternis liefheeft, de geschikte dekmantel voor slechte daden.

Deze momenten van overtuiging, wie die ooit naar het Woord heeft geluisterd kan er een vreemde van zijn? Evenmin volgt hieruit dat het Woord in de juiste betekenis wordt begrepen. Het wordt gevoeld als licht, dat de gedachten en bedoelingen van het hart ontdekt; en degene die het voelt, en zich ervan afwendt omdat hij het voelt, valt zo onder de macht van de duivel. De gemaakte indruk wordt spoedig verwijderd. Het gezaaide zaad wordt weggevangen. De arme die de

dupe van Satan is, leert misschien zelfs te lachen om de kortstondige overtuiging, en zichzelf te feliciteren met de wijsheid van zijn huidige onverschilligheid.

De hoorder op stenen grond

In de volgende klasse van hoorders illustreert de steenachtige grond het verzet van het vlees. En daartoe wordt het niet op zijn slechtst, maar op zijn best afgebeeld. Deze man 'hoort het woord, en neemt het terstond met vreugde aan, doch heeft geen wortel in zichzelf'. Hier is niet de verwerping van het Woord door de natuurlijke mens, maar zijn ontvangst ervan; hoewel er niet meer echte vrucht is dan in het eerste geval. Het zaad groeit snel, omdat de rotsbodem er een soort natuurlijk broeinest voor vormt, zodat het snel opgroeit met een overvloedige belofte. Maar juist datgene wat deze snelle ontwikkeling bevordert, verbiedt voortzetting. Het zaad kan zich niet wortelen in de rots en de zon verdort het.

Het is gemakkelijk te zien wat hier ontbreekt, en dat het beeld is van het steenachtige hart van ongeloof, onveranderlijk, het Woord ontkennend, waar het het meest schijnt te ontvangen. Er zijn veel van zulke gevallen - waar het evangelie ogenschijnlijk onmiddellijk en met vreugde wordt ontvangen, maar waar de onmiddellijke vreugde slechts het teken is van oppervlaktewerk, en van onwerkelijkheid ten diepste. Bij hen heeft de ploegschaar van de overtuiging nooit plaats gemaakt voor het zaad om door te dringen. Het werk is alleen mentaal en emotioneel, niet in het geweten. Er is geen berouw geweest, geen

neerlegging in het stof, in het besef van een verloren, hulpeloze, ongedaan gemaakte toestand, waaraan niets anders dan het bloed en de genade van Christus tegemoet kan komen. Er is geen uittreding uit zichzelf - eigengerechtigheid en zelfgenoegzaamheid - tot Hem.

Er is dus geen wortel in de mens zelf, Christus is niet zijn werkelijke en grote noodzaak. Dus 'wanneer verdrukking of vervolging ontstaat vanwege het Woord, wordt hij door en door beledigd.' Dit is de godsdienst van het vlees, van het sentiment, van de onwerkelijkheid, en dit is haar einde. Het mist het teken en zegel van een werkelijk goddelijk werk - duurzaamheid. Het 'duurt een tijdje.' 'Ik weet dat wat God doet, eeuwig zal zijn' (Prediker 3:14).

Het zou iedere arbeider die uitgaat met het kostbare zaad van het Woord van God moeten vermanen, dat er zo'n haastige opwekking is van het Woord dat hij draagt, dat (in zielen die nog niet eerder zijn geoefend) niet moet worden bevangen en verblijd, maar juist het tegenovergestelde. Een gemakkelijke overgang naar vreugde en vrede, zonder enige diepe overtuiging, - een werkelijk innemen van de plaats van een verloren zondaar voor God. Het is niet zo dat ervaringen moeten worden gepredikt, of waarop zielen moeten vertrouwen voor vrede. Christus alleen is zeker onze vrede. Maar we moeten er toch op gewezen worden, dat als Christus kwam 'om het verlorene te zoeken en te redden' (en dat is het evangelie - 'goed nieuws' - als dat er is) de mensen moeten weten dat ze verloren zijn om deze evangelieboodschap te kunnen ontvangen. Dit is de Schriftuurlijke waarheid en noodzaak van bekering; en dit is de plaats ervan: 'Bekeert u en ontvangt het evangelie.'

De zoeker op doornige grond

Wij komen nu tot de derde klasse van deze hoorders, tot hem ‘die zaad ontving tussen de doornen.’ De Heer legt voor ons uit wat hier wordt voorgesteld als de tegenstand van de wereld; ‘de zorgen van deze wereld en de bedrieglijkheid van de rijkdom verstikken het Woord, en het wordt onvruchtbaar.’

Het is misschien een meer plechtige waarschuwing dan de andere. Want het Woord lijkt hier een diepere greep te hebben, en het is niet de gewelddadige aanval van vervolging die dit geloof omverwerpt, maar de stille invloed van dingen in een of andere vorm over ons allen. Niemand van ons bewijst meer of minder hoe het bezig zijn met noodzakelijke en wettige dingen neigt tot een ‘zorg’ die het leven verzwakt van alles wat van God is in ons. Zielszorg wordt niet veracht, maar gewoon weggedrukt. We voelen allemaal de neiging; en wie herinnert zich niet gevallen als deze, van hen in wie het zaad van het Woord blijkbaar aan het ontspruiten was, en waar, door geen plotselinge aanval of druk van verzoeking, maar gewoon door de gewone slijtage van het leven, misschien samen met de onvermoede invloed van welvaart zo genoemd, als zaad tussen doornen, de belofte van vrucht werd verstikt?

Maar laat ons in alle drie de gevallen zorgvuldig opmerken dat, hoe mooi het er ook uitzag, er in het beste geval geen ‘vrucht’ was. Het was, in alle gevallen, ‘geloof,’ dat ‘geen werk heeft,’ dood was, alleen. Het deed niets werkelijk voor God in de zielen van hen die het hadden. Het bracht geen oordeel over de zonde teweeg, geen gebrokenheid van hart, geen bekering tot God; waar deze zijn, daar

is vrucht en echt geloof, en eeuwig leven. Zij zullen nooit verloren gaan, noch zal iemand hen uit Zijn hand rukken in wie zij geloofd hebben.

De goede grond

Van de vierde klasse alleen wordt gezegd: 'Hij hoort het Woord en begrijpt het.' Dit is het karakter van hem die 'zaad ontvangen heeft in de goede grond'. En deze man 'draagt ook vrucht'. Het begrijpen van het Woord is dus het grote punt hier. En wat ons in staat stelt het evangelie te begrijpen, is juist het begrijpen van onszelf. Onze schuld, onze onmacht, onze volledige nood, begrepen door de ziel, opent de weg om de volheid en de zegen van de evangelieboodschap te begrijpen. Als ik een zondaar ben, en machteloos door enige eigen inspanning om uit deze plaats te komen, hoe zoet en eenvoudig is het dan dat Jezus stierf voor zondaars, en dat God door Hem 'de goddelozen rechtvaardigt'. Als ik niets kan doen, hoe schittert dan dat woord 'voor wie niet werkt, maar gelooft' in mijn ziel! Ik begrijp het. Het past bij mij. Het is God waardig. Er is geen goede grond, bereid om het zaad van het evangelie te ontvangen, behalve die, welke aldus verbroken is door de overtuiging, niet alleen van zonde, maar van hulpeloosheid. 'Toen wij zonder kracht waren' kwam de 'tijd' waarin 'Christus stierf voor de goddelozen'.

De lessen van deze gelijkenis zijn duidelijk genoeg. Het leert dat het koninkrijk niet wordt gevestigd door macht, maar door de ontvangst van het Woord, dat in een ongunstige wereld niet alleen

niet universeel is, maar vaak onwerkelijk waar het nominaal bestaat. Het laat zien dat het koninkrijk niet territoriaal is - dat het in zijn aard een koninkrijk van de waarheid is, waarvan de onderdanen discipelen zijn, en waarvan de inleiding bestaat uit discipelen, en dat groeit door individuele aanwas. Zoveel is duidelijk; en het is het fundament van alles wat volgt.

7. Onkruid onder de tarwe

Zo is het duidelijk dat het koninkrijk in zijn huidige vorm niet universeel zal zijn. Van datgene wat de profeten van het Oude Testament voorstellen, is het sterk onderscheiden. Overgelaten aan het ontvangen ervan door de mens, en niet ingesteld door de rechterhand van de macht, wordt het door sommigen ontvangen, maar door velen verworpen; en zelfs waar het uiterlijk wordt ontvangen, is in veel gevallen geen echte vrucht naar God toe het resultaat. Er zijn dus 'kinderen van het koninkrijk' die er uiteindelijk, zoals degenen onder Israël, worden uitgeworpen; en dat terwijl er geen fout is met het zaad of met het zaaien ervan, maar de fout ligt geheel en al in de aard van de grond waarin het zaad is gezaaid.

Maar dat is nog lang niet alles. We zien nu niet alleen het slechte succes van het goede zaad, maar het resultaat van de introductie van zaad van een ander karakter, en gezaaid door een andere hand, - het positieve zaaien van de vijand zelf, en niet alleen zijn verzet tegen dat wat door een ander is gezaaid. 'Het koninkrijk der hemelen wordt vergeleken met een man die goed zaad op zijn akker heeft gezaaid; maar terwijl de mensen sliepen, kwam zijn vijand en zaaide onkruid tussen de tarwe en ging zijn weg' (vs. 24, 25). Zo zaait de vijand te midden van datgene wat de eerste gelijkenis ons heeft laten zien ontspruiten - goede tarwe, hoewel er veel dorre en beschadigde aren kunnen zijn - helemaal geen tarwe, maar onkruid. In dit geval wordt duidelijk niet het Woord van Christus gezaaid,

maar de verdorvenheid ervan door Satan. Het opkomen van het goede zaad kan geen onkruid voortbrengen, noch kan de vader der leugen de waarheid prediken. Vandaar dat de toets of iemand door een goede of kwade geest spreekt, zou kunnen zijn: 'Elke geest die Jezus Christus, gekomen in het vlees, belijdt, is uit God, en elke geest die Jezus Christus, gekomen in het vlees, niet belijdt, is niet uit God; en dit is die geest van de antichrist,' enz. De vijand van Christus ('Zijn vijand', v. 25), zelfs 'als een engel des lichts', zal Christus niet tegenhouden, want hij weet te goed wat Christus is voor de zielen.

Aan de andere kant, toen Christus werd gepredikt, zelfs van afgunst en twist, kon de apostel zich om dezelfde reden verheugen (Fil. 1). Maar hier wordt niet het 'graankoren' (Joh. 12:24) gezaaid, dat tarwe zou voortbrengen als het al opkwam, maar 'onkruid'; en 'onkruid' en niets anders komt op. Het woord 'gezaaid', in navolging maar in werkelijke tegenstelling tot de waarheid, brengt onder een christelijke naam en kleeft een schare echte vijanden van de waarheid en van Christus voort, 'kinderen van de boze' (vs. 38), niet louter kinderen van de natuur, hoe gevallen ook, maar de eigen kinderen van de duivel, - verwekt door zijn woord, zoals Gods kinderen door het zijne.

En hier lezen we, helaas, geen belemmeringen, geen tegenstand van harde grond, of onderliggende rots, - geen wegvangen door de vogels van de lucht, - geen verstikking door doornen. Alle omstandigheden begunstigen dit zaad en zijn groei. Het heeft geen verzorging nodig; het zal gedijen te midden van de 'zorgen van deze wereld' en opgroeien in gezelschap van de 'bedrieglijkheid van de rijkdom'. Het is overal thuis, en de grond is overal aangenaam, want zijn 'wijsheid' is niet

‘Christus de kracht van God en de wijsheid van God’; het ‘komt niet van boven, maar is aards, zinnelijk, duivels’ (Jakobus 3:15).

Dus het bloeit. En zelfs de kinderen van God, ja ‘de dienaren’ (vs. 27), zijn traag om de ware aard te onderscheiden van wat onder hen wordt gezaaid en opgroeit. Droevig en plechtig is het om te zien hoe licht wij denken over dwaling; want het is slechts een andere manier om te zeggen hoe licht wij de waarheid waarderen. Maar door het woord der waarheid zijn wij verwekt, en door de waarheid zijn wij geheiligd (Jakobus 1:18; Johannes 17:17). Alleen hierdoor kennen wij onszelf en God. Het is over de verdraaiing hiervan dat de apostel zei: ‘Al zouden wij of een engel uit de hemel u een ander evangelie verkondigen dan hetgeen wij u verkondigd hebben, laat hem vervloekt worden’ (Gal. 1:8); woorden die hij nadrukkelijk herhaalt, zodat wij er zeker van kunnen zijn dat het geen overhaaste of slecht gehumeurde ijver was die hem bewoog, maar de ware inspiratie van de Geest van Christus.

Het zaad ontspruit dus en er is nu onkruid tussen de tarwe. Hoe snel begon dat in de belijdende gemeente! Judaïsme, wetticisme, ceremonialisme en zelfs de ontkenning van de opstanding zelf, de hoeksteen van de christelijke leer, vindt u steeds weer terug in de gemeenten van de apostolische dagen; en in het zekere Woord van God wat een plechtige waarschuwingen voor de toekomst, een toekomst die allang is aangebroken. ‘Ook nu zijn er vele antichristen,’ schreef de laatste der apostelen, ‘waardoor wij weten dat het de laatste tijd is.’

Maar voor het zaaien van dit onkruid zijn zij verantwoordelijk aan wie de akker is toevertrouwd: ‘Terwijl de mensen sliepen, kwam zijn

vijand en zaaide onkruid tussen de tarwe.’ Daar was de mislukking. In het geval van de eerste gelijkenis hadden zij geen macht om het slechte succes van het Woord der waarheid in de harten van de mensen te verhinderen, of de voosheid van een uitwendige belijdenis van de waarheid, die echter geen behoorlijke wortel had in de man die ze aflegde. Allen die ‘op de Pinksterdag gaarne het Woord ontvingen’ werden ‘op dezelfde dag’ gedoopt. Er werd niet gewacht om te zien of zij de beproeving zouden doorstaan, en toch was dat de echte test voor de stenen hoorder. Zij zouden ‘onmiddellijk met vreugde’ het Woord en dus de doop ontvangen en aan de discipelen worden toegevoegd. Het was geen falen van de dopers, als die er waren, want het hart konden zij niet lezen. Daar stond ieder op zijn eigen verantwoordelijkheid tegenover God.

Maar het was iets anders toen datgene wat niet het Woord was, maar Satans bederf ervan, begon te zaaien, en dat in het midden van de discipelen. En, nogmaals, hoe snel gebeurde dat! En hoe snel werd het nodig om zelfs aan de kleine kinderen te schrijven over Antichrist; en om de mensen te vermanen ‘met ernst te strijden voor het geloof dat eenmaal aan de heiligen is overgeleverd’, en dat vanwege ‘bepaalde mensen, die ongemerkt zijn binnengeslopen, goddeloze mensen, die de genade van onze God veranderen in wellust en de enige Here God en onze Here Jezus Christus verloochenen’ (Judas 3, 4). Zo was het onkruid al geopenbaard. ‘De kinderen van de goddeloze’ waren er. Christus werd ontkend in Zijn eigen koninkrijk. De vraag naar Zijn feitelijke soevereiniteit werd opgeworpen, en Hij moet komen in soevereiniteit en in oordeel om die vraag te beslissen. De dienaren zijn niet bevoegd om daarover te beslissen. ‘De dienaren zeiden tot Hem: ‘Wilt Gij dan, dat wij gaan en hen verzamelen?’ ‘- dit onkruid.

‘Maar Hij zei: ‘Neen, opdat gij, terwijl gij het onkruid verzamelt, ook het koren er niet mee ontwortelt.’

Een plechtige les, waaruit we, als we willen, veel kunnen leren; maar het leert niet wat zovelen er uit schijnen te willen leren. Want het is duidelijk dat de gemeenschap aan de tafel van de Heer hier helemaal niet aan de orde is, en het is niets minder dan moedwillige blindheid om te volharden in deze toepassing ervan tegenover de vele Schriften die het tegenspreken. Welke betekenis kan het aan de gemeente te Korinthe gerichte ‘Verdrijf die goddeloze uit uw midden’ hebben voor hen die hier uit de mond van de Heer zelf leren, zoals zij zeggen, dat onkruid en koren samen in de gemeente moeten opgroeien en dat het ijdel en verkeerd is om te proberen een dergelijke scheiding aan te brengen? En wat betekenen zelfs hun eigen zwakke pogingen om sommige notoire overtreders te verdrijven, als dit zo is? Als dit het verzamelen van onkruid is, waarom zouden ze het dan proberen in het geval van zelfs de ergste, als het principe dat zij aanhangen is om het helemaal niet te doen?

Het verzamelen van onkruid in engelenhanden

Aan de andere kant leert deze passage ons dat het één ding is om het kwaad dat is ingetreden te kennen en te bezitten, en iets heel anders om macht of gezag te hebben om de dingen weer recht te zetten. De mensen sliepen en het onkruid werd gezaaid. Geen waakzaamheid of ernst kon het kwaad herstellen. Het verzamelen moet worden overgelaten aan engelenhanden op de dag van de oogst. ‘Laat beide

samen opgroeien tot de oogst; en in de tijd van de oogst zal Ik tot de maaiers zeggen: Verzamel eerst het onkruid en bind het in bundels om het te verbranden, maar verzamel de tarwe in Mijn schuur.’

Judas’ remedie voor deze toestand is precies hetzelfde. Over de goddeloze mensen waarover hij spreekt als zijnde binnengeslopen onder de discipelen, zegt hij: ‘En Henoeh ook, de zevende van Adam, profeteerde van dezen, zeggende: Zie, de Heer KOMT met tienduizend van Zijn heiligen, om het oordeel over allen uit te voeren, en om al de goddelozen onder hen te overtuigen van al hun goddeloze daden, die zij goddeloos begaan hebben, en van al hun harde woorden, die goddeloze zondaars tegen Hem gesproken hebben.’ Zo wordt alleen in het korenveld van het christendom de scheiding tussen het kwade en het goede tot stand gebracht. Het is iets heel anders om ons, volgens het woord van de apostel aan Timotheüs (2 Tim. 2), te zuiveren van de vaten tot oneer in het huis; en dit zijn wij verplicht te doen. De zuivering van het huis zelf zal en kan alleen de Heer doen.

Ondertussen groeien onkruid en tarwe samen. De oneer die Christus in het christendom is aangedaan, kan door geen enkel middel van ons worden uitgewist of rechtgezet. Nee, zelfs de meest ijverige prediking van het evangelie, hoe gezegend het resultaat daarvan ook is, zal nooit het onkruid van het unitarisme, het universalisme, het annihilisme, de pauserij en wat dies meer zij, veranderen in goed koren voor Gods graanschuur. Wij kunnen er ook niet aan ontkomen dat zij met ons als christenen in het gemeenschappelijke erkennen van de dag worden geteld. Als wij hen aan de tafel van de Heer ontmoeten, alsof het niets uitmaakt, of wij er niets aan kunnen doen, moeten wij ons

met hen ‘één brood, één lichaam’ noemen (1 Kor. 10:17); want ‘wij, die met velen zijn, zijn één brood en één lichaam; want wij zijn allen deelgenoten van dat ene brood’. Maar terwijl wij weigeren ons met hen te verbinden tot oneer van onze Heer en Meester, kunnen wij ons niet buiten de gemeenschappelijke belijdenis van het christendom plaatsen om daar gezelschap met hen te vermijden. En als wij macht hadden, hadden wij ook geen vaardigheid om onfeilbaar het volk van de Heer af te scheiden, waarvan velen zich vermengen met de meeste van de verschillende vormen van dwaling. ‘De Heer kent hen die van Hem zijn’ is onze enige troost. Hij zal zich niet vergissen. En ‘Zie, de Heer komt’ is de enige beschikbare remedie die het geloof zoekt voor de toestand van de dingen in het algemeen.

Onkruid verzameld in bundels om te verbranden

De scheiding, waartoe mensenhanden dus onbekwaam zijn verklaard, blijft over voor engelenhanden op de dag van de oogst van het christendom. Zij zijn dan de maaiers. De akker moet worden ontdaan van zowel tarwe als onkruid; en op één moment wordt bevolen zowel het onkruid in bundels te verzamelen om te verbranden, als de tarwe in de schuur te verzamelen. Zo eindigt plechtig de dag van de christelijke belijdenis.

Maar laten we de volgorde en de manier waarop iets nader bekijken, wat van het grootste belang is om het goed te begrijpen.

‘Verzamel eerst het onkruid en bind het in bundels om het te verbranden.’ Er is nog geen daadwerkelijke verbranding, en er is geen verwijdering van het veld. Het is een scheiding van het onkruid op de akker, zodat de tarwe apart en klaar is voor de inzameling. Op welke manier, daar moeten we ons van onthouden; of het geleidelijk of plotseling zal gebeuren, weten we niet. De scheiding zal echter worden gemaakt, en het ware volk van de Heer zal eindelijk in zijn eigen afzonderlijke gezelschap staan wanneer die dag aanbreekt. Dan volgt niet de verwijdering van het onkruid, maar van de tarwe. Het onkruid wordt in bundels op het veld achtergelaten; het koren wordt verzameld in de schuur.

Koren verzameld in zijn schuur

Wij weten heel goed wat dit is; en hoeveel vreugdevolle hoop is er in die korte zin samengebald. Het tafereel wordt ons voorgesteld in 1 Thess. 4. De nederdaling van de Heer in de lucht; de roep, de stem van de aartsengel en de bazuin van God; de opstanding van de doden in Christus, de myriaden die in Hem ontslapen zijn door de eeuwen heen; de verandering van de levende heiligen over de hele aarde; de opkomst van dat glorieuze gezelschap; de ontmoeting en het welkom; het voortaan ‘altijd bij de Heer’ zijn de verschillende delen en kenmerken van datgene wat deze woorden ons voorstellen: ‘Verzamel het koren in Mijn schuur,’ Plotseling, weten we, zal dit zijn. ‘In een ogenblik, in een oogwenk,’ zal deze verandering tot stand worden gebracht; elke levende heilige zal worden verzameld uit de lengte en breedte van het christendom, en er zal slechts een rest

in het veld overblijven, met zijn onkruid verzameld en gebonden in bundels, klaar voor de verbranding.

* Onder velen die geloven in de komst van de Heer heerst de opvatting dat alleen zij die in een bepaalde staat van voorbereiding verkeren onder de dan levende heiligen dan zullen worden opgenomen, en dat de rest op aarde zal worden achtergelaten om te worden gereinigd door de beproeving die volgt. Ik kan hier alleen maar op zinspelen, maar het wordt volledig tegengesproken in de woorden van de gelijkenis die voor ons ligt.

Valse profeten verbonden met het onkruid

En waar zijn de dorre en verwelkte oren van de valse belijdenis? Waar is hij van de steenachtige grond? Waar de man in wie het goede zaad van het Woord verstikt werd door de zorgen van deze wereld en de bedrieglijkheid van de rijkdom, en geen vrucht bracht tot volmaaktheid? Wij hebben gezien dat het 'onkruid' niet gewoon zo is, maar de vrucht van Satans verdraaiing van het Woord. Het zijn niet degenen over wie de apostel spreekt als 'die een schijn van godsvrucht hebben, maar de kracht daarvan verloochenen;' maar het zijn eerder degenen, leraren of onderwezenen, op wie de woorden van een andere apostel van toepassing zijn, betreffende 'valse leraren, die in het geheim verdoemelijke ketterijen zullen inbrengen, zelfs de Heer, die hen gekocht heeft, verloochenend,' en wier 'verderfelijke wegen' velen zullen volgen, 'omdat over de weg der waarheid kwaad zal worden gesproken' (2 Petr. 2).

Dit is het onkruid van het zaaien van de duivel, en het is belangrijk hen te onderscheiden van de louter formalistische en onvruchtbare belijders van de waarheid. Het is vanwege hen, zoals zowel Petrus als Judas ons vertellen, dat het snelle en verschrikkelijke oordeel komt dat een einde maakt aan het geheel. ‘Henoeh, de zevende van Adam, heeft hierover geprofeteerd en gezegd: ‘Zie, de Heer komt met tienduizenden van zijn heiligen om over allen een oordeel uit te spreken’.

En toch zal de formalist, de man van louter belijdenis, niet ontkomen. In het oordeel van de doden voor de grote witte troon zullen zij even zeker als ieder ander ontvangen naar hun daden, maar dat is lang na de scène voor ons in deze gelijkenis. Hier is een eenvoudige vraag van goede tarwe voor de graanschuur of van onkruid voor de verbranding. Er is helemaal niets anders in het veld. Er is geen middenklasse, geen onvruchtbaar orthodoxe belijdenis; allen lijken partij te hebben gekozen, vóór het plechtige einde van de oogsttijd, hetzij duidelijk voor Christus, hetzij even duidelijk tegen Hem. Is dit inderdaad zo? Hebben wij grond voor een dergelijke interpretatie van de taal van de gelijkenis?

De afvalligheid van het christendom

Het antwoord hierop is zeer plechtig; en we zullen het vinden in de tweede zendbrief aan de Tessalonicenzen. In de eerste brief had de apostel gesproken over ‘de komst van de Heer Jezus Christus en onze samenkomst tot Hem’. Hij had hun verzekerd dat zelfs de ontslapen

heiligen met Christus zouden worden meegebracht wanneer Hij zou wederkomen (1 Thess. 4:14); en dat zij, om Hem zo te vergezellen bij Zijn terugkeer op aarde, zouden worden opgewekt uit de doden, en samen met alle levenden van die dag zouden worden opgenomen om de Heer in de lucht te ontmoeten. Wanneer Hij dus ‘verscheen’ om de wereld te oordelen, zouden zij met Hem verschijnen in heerlijkheid (Kol. 3:4). Daarom kon hij in zijn tweede zendbrief de christenen van Thessaloniki door hun kennis van deze komst en deze ‘samenkomst’ smeken niet van hun stuk te brengen of verontrust te zijn, als verondersteld of overtuigd dat de dag des Heren reeds gekomen was.² Die dag (zoals alle profeten getuigen) is de dag waarop de Heer de aarde uit de hand van de mens neemt en in de Zijne brengt, de tijd waarin Zijn oordelen over de aarde komen en de bewoners van de wereld gerechtigheid leren. Die dag, verzekert hij hun, zal niet komen tenzij er eerst een val komt (een afval) en die mens der zonde geopenbaard wordt, de zoon des verderfs, die zich verzet en verheft boven al wat God genoemd of aanbeden wordt.

De antichrist

Nu, mijn doel is niet een speciale toepassing of interpretatie hiervan. Zoveel is duidelijk, dat deze ‘mens der zonde’, wie hij ook moge zijn, iemand is die aan het hoofd staat van een, of liever ‘de’ afval van de laatste dagen. Het kwaad, het mysterie van de ongerechtigheid, was al aan het werk in de dagen van de apostelen (vs. 7). Voorlopig was er

2 Hoofdstuk 2:2: Het woord dat in de gewone versie wordt weergegeven als ‘is nabij’, is het woord dat in Rom. 8:38 en 1 Kor. 3:22; en zo geeft Alford het hier weer. Het is de enige juiste weergave. De meeste uitgevers lezen ook ‘de dag des Heren’ in plaats van ‘de dag van Christus’.

echter een beperking op. Wanneer die zou worden weggenomen, zou de boze worden geopenbaard, die alleen, merk op, door de komst van de Heer zou worden vernietigd (vs. 8).

Het gaat dus duidelijk om dezelfde periode als die welke in de gelijkenis wordt bedoeld, en om het oordeel waarvoor Judas waarschuwt. De passage in de Thessalonicenzen toont echter de ‘mens der zonde’ als het duidelijke hoofd en de leider van de hedendaagse afval, en verklaart ons bovendien hoe ver deze afval zich zal uitstrekken. De komst van de ‘goddeloze’ wordt verklaard met een verschrikkelijke macht van misleiding, die de massa’s onbekeerden onder de belijgende christenen gevangen zal nemen, totdat er van die middenklasse of neutrale klasse niets meer overblijft. ‘Wiens komst is naar de werking des satans, met alle macht en tekenen en leugenachtige wonderen, en met alle bedrieglijkheid der ongerechtigheid in hen, die verloren gaan; omdat zij de liefde der waarheid niet hebben ontvangen, opdat zij behouden zouden worden. En om deze reden zal God hun een sterke misleiding zenden, opdat zij een leugen geloven, opdat zij allen verdoemd worden, die de waarheid niet geloofden, maar lust hadden in ongerechtigheid’ (vs. 9-12).

Zo wordt de geschiedenis van het christendom vreselijk afgesloten. De ware heiligen die er eenmaal uitgenomen zijn, de deur der genade zal voor altijd gesloten zijn voor hen die de genade verworpen hebben. Zij zullen worden overgegeven om, zoals zij spoedig zullen worden, van ongelovigen van de waarheid, gelovigen van een leugen te worden. Nu de tarwe uit de akker is verzameld, zal er alleen onkruid in worden gevonden.

De eigenlijke verbranding van het onkruid staat niet in de gelijkenis zelf, maar in de uitleg die de Heer daarna aan Zijn discipelen geeft. 'Zoals dus het onkruid wordt verzameld en verbrand in het vuur, zo zal het zijn aan het einde van dit tijdperk. De Zoon des mensen zal zijn engelen uitzenden en zij zullen uit zijn koninkrijk verzamelen al wat verkeerd is en al wat ongerechtigheid doet, en zij zullen hen in een oven van vuur werpen; er zal gejammer en tandengeknars zijn. Dan zullen de rechtvaardigen stralen als de zon in het koninkrijk van hun Vader' (vs. 40-43).

De komst van de Mensenzoon

Dit is wanneer de Heer komt als Mensenzoon om die troon in te nemen die Hij beloofd heeft te delen met zijn volk. Dan is de tijd van 'geduld' voorbij en zal de ijzeren staf alle weerstand tegen de Koning der koningen in stukken breken. Dan zal 'het oordeel' - lang van het oordeel gescheiden - 'terugkeren tot gerechtigheid' en zal de aarde worden bevrijd van het juk van onderdrukking en de slavernij van verdorvenheid. Het is de tijd waarover de zevenendertigste Psalm spreekt, wanneer 'de boosdoeners zullen worden uitgeroeid, maar zij die de Heer verwachten, zullen de aarde beërven' (vs. 9); wanneer 'nog een korte tijd, en de goddeloze zal er niet zijn, ja, gij zult ijverig zijn plaats overwegen, en het zal niet zijn; maar de zachtmoedigen zullen de aarde beërven, en zich verheugen in de overvloed van vrede' (vs. 10, 11).

Ergenseerder zal de verzameling voor de hemel hebben plaatsgevonden, en de heiligen hebben hun Heer ontmoet, zoals we hebben gezien. Nu, in deze dag van het oordeel, die de weg bereidt voor de zegening van de aarde, worden zij gezien in hun hemelse plaats. 'Dan zullen de rechtvaardigen stralen als de zon.' Gezegende woorden, die spreken van hun omgang met hun Heer op andere manieren dan alleen als deelgenoten van Zijn heerschappij met de 'ijzeren staf'. Want 'voor u die Mijn Naam vreest,' zegt het Woord van Maleachi tot Israël, 'zal de Zon der Gerechtigheid opgaan met genezing in zijn vleugels.' Wie die naam draagt, weten we; en hoe het spreekt over de voorbije nacht van de aarde. Maar 'wanneer Christus, die ons leven is, zal verschijnen, dan zult ook gij met Hem verschijnen in heerlijkheid.' Zo zullen de rechtvaardigen, als de zon, schitteren in het koninkrijk van hun Vader.

Met Christus, zoals Hij, schijnen zij; zelf onderworpen in de ene sfeer, als heersers in een andere; maar onderworpen met de diepe toewijding van het hart, waar dienst de grootste vrijheid is, dienend als zonen Hem die zij tegelijkertijd God en Vader noemen.

8. Wereldlijke macht en 'de stem van de gemeente'

Zo hebben we de hele geschiedenis van het koninkrijk van de afwezige doorlopen, tot aan het plechtige einde ervan in het oordeel bij Zijn komst. De twee gelijkenissen die nu voor ons liggen nemen ons hiervan terug, om dezelfde taferelen in andere aspecten te bekijken.

En de twee gelijkenissen, hoe verschillend ook in andere opzichten, hebben dit gemeen (waarin zij verschillen van de eerste twee), dat zij spreken, niet over individuen, maar over de massa als zodanig. Zij geven ons zowel de uiterlijke vorm als de innerlijke geestelijke werkelijkheid van wat het christendom als geheel is geworden, kunnen we heel eenvoudig zeggen, want de feiten zijn duidelijk genoeg voor iedereen, of men de toepassing van de gelijkenissen op die feiten nu in twijfel trekt of niet.

Parabel van het mosterzaad

'Een andere gelijkenis gaf Hij hun, zeggende: Het Koninkrijk der hemelen is gelijk aan een mosterdzaadje, dat een man nam en op zijn akker zaaide; hetwelk inderdaad het minste van alle zaden is, maar wanneer het gegroeid is, is het het grootste onder de kruiden en

wordt het een boom, zodat de vogels der lucht komen en zich in zijn takken nestelen' (Matt. 13:31, 32).

Het koninkrijk der hemelen

Van deze gelijkenis geeft de Heer ons geen directe uitleg. Wel wordt gezegd dat het een andere gelijkenis is van hetzelfde koninkrijk waarover de vorige spreken. En aangezien de Schrift altijd haar eigen uitlegger moet zijn, en het zeker de bedoeling is dat wij de woorden van de Heer hier begrijpen, mogen wij erop vertrouwen dat de sleutel tot het begrijpen ervan niet ver weg is. Laat iemand de volgende passage uit het boek Daniël lezen, en zeggen of het niet meteen die sleutel levert (de woorden zijn de woorden van de koning van Babylon):- 'Zo waren de visioenen van mijn hoofd op mijn bed: Ik zag, en zie een boom in het midden der aarde, en de hoogte daarvan was groot. De boom groeide en was sterk, en zijn hoogte reikte tot aan de hemel, en zijn aanblik tot aan het einde van de gehele aarde. De bladeren daarvan waren schoon, en de vruchten daarvan veel, en daarin was spijs voor allen; het gedierte des velds had schaduw onder hem, en het gevogelte des hemels woonde in zijn takken, en alle vlees werd daarvan gevoed' (Dan. 4:10-12).

Dit wordt uitgelegd van de koning zelf (vs. 22): 'Gij, O koning, zijt gegroeid en sterk geworden.' De figuur, die we dus elders hebben, en altijd met dezelfde betekenis, (zoals Ezech. 17:5; 31:3-6) is die van wereldse macht en grootheid. Maar het vreemde in Matt. 13 is, dat 'het minste van alle zaden' tot zo'n boom uitgroeit. Want het zaad is hier en elders 'het woord van het koninkrijk' (vs. 19). En we hebben

al gezien hoe de mensen met dat Woord omgingen. Het koninkrijk van de Gekruisigde kon maar weinig aantrekkingskracht uitoefenen op de kinderen van de mensen die Hem gekruisigd hadden. Daarvoor lijken de menselijke harten helaas te veel op elkaar. Hoe kon er dan een grote wereldse macht voortkomen uit het zaaien van het evangelie in de wereld?

Toegegeven dat het dit geworden is, is dit een teken ten goede, of het omgekeerde? Hoe kon 'Mijn koninkrijk is niet van deze wereld' hiermee vorm krijgen? En welke juiste beheersing van deze wereld zou er kunnen zijn, welke overwinning van haar kwaad door goddelijk goed, waar drie delen van de belijdende discipelen, volgens de eerste gelijkenis, slechts onvruchtbare hoorders waren, en (volgens de tweede,) Satans onkruid tussen de tarwe was uitgezaaid?

Maar als wij duidelijke woorden over dit alles willen hebben, kunnen wij die in overvloed vinden; en als wij enerzijds weten door wat er om ons heen is, dat het belijdende christendom een macht in de wereld is geworden, kunnen wij anderzijds weten, zowel door praktische ervaring als door het zekere Woord van God, dat het zo geworden is door zich aan de wereld aan te passen. Zij heeft de oude, inherente vijandschap van de wereld afgekocht ten koste van de oneer van haar Heer, door het offer van haar eigen goddelijke, onwereldse beginselen. Wie rent kan de 'gevaarlijke tijden' van de laatste dagen lezen, geschreven op de voorgrond van de huidige dagen (2 Tim. 3:1-5). Ja, het kleine zaadje is inderdaad een boom geworden, maar de 'vogels van de lucht' zitten in zijn takken. Satan zelf heeft onderdak en een schuilplaats gevonden in het midden van de 'boom' van het christendom. De 'christelijke wereld' is nog steeds de 'wereld'; en

de 'gehele wereld ligt in de boze' (1 Johannes 5:19). De tegenstand tegen Christus en zijn waarheid komt nu van binnenuit in plaats van van buitenaf; daarom niet minder, maar des te dodelijker.

Rome is de luidste verdediger van deze aanspraak op macht in de wereld, en wat heeft Rome niet gedaan om haar aanspraak te handhaven? Haar foto staat in Openb. 17, 18. Als opvolger van de 'boom'-achtige macht van het oude Babel wordt zij 'Babylon de Grote' genoemd. Want alle volken hebben gedronken van de wijn van de toorn van haar hoererij, en de koningen der aarde hebben hoererij met haar gepleegd, en de kooplieden der aarde zijn rijk geworden door de overvloed van haar lekkernijen' (hoofdstuk 18:2). En helaas, met de macht van Israëls vijand heeft zij ook de oude antipathie tegen het volk van God geërfd: 'Ik zag de vrouw dronken van het bloed der heiligen, en van het bloed der martelaren van Jezus; en toen ik haar zag, verwonderde ik mij met grote verbazing (hfdst. 17:6).'

Dit is het volle rijpe resultaat. Het begin ervan wordt reeds gezien te Korinthe, zelfs in de tijd van de apostel: 'Nu zijt gij vol, nu zijt gij rijk, gij hebt geregeerd als koningen zonder ons; en ik zou willen dat gij regeerde, opdat ook wij met u zouden regeren. Wij zijn dwazen om Christus' wil, maar gij zijt wijs in Christus; wij zijn zwak, maar gij zijt sterk; gij zijt eervol, maar wij zijn veracht' (1 Kor. 4:8, 10).

Zo vroeg ontwikkelde zich het kleine zaadje; zo snel week het christendom van zelfs de apostolische dagen af van dat van de apostelen. Paulus leefde om over het toneel van zijn vroegste en meest succesvolle werk te zeggen: 'Allen die in Azië zijn, zijn van mij afgeweken.' Zo wijdverbreid was de afwijking. Mensen die ons

het christendom van honderd of tweehonderd jaar geleden aanhalen, moeten even stilstaan en zich afvragen welk type zij volgen, - of dat van het ontaarde Azië, of het 'eerbare', wereldse Korinthe, of wat anders.

Dat is dus het uiterlijke beeld dat deze gelijkenis geeft van de toestand van het koninkrijk tijdens de afwezigheid van de koning. Het had zijn wortels diep in de aarde geslagen en bloeide. Zo'n macht in de wereld is het christendom vandaag de dag. Onder zijn ruime mantel van respectabele belijdenis heeft het de hypocriet, de formalist, de onvruchtbare, kortom de wereld verzameld; en de dodelijkste vijanden van Christus en zijn kruis zijn degenen die in zijn eigen boezem zijn gevoed.

Gelijkenis van de drie maten meel en zuurdesem

Maar we gaan door naar de andere gelijkenis voor een diepere en meer interne kijk: -Een andere gelijkenis sprak Hij tot hen: Het Koninkrijk der hemelen is gelijk aan de zuurdesem, die een vrouw nam en verborg in drie maten meel, totdat het geheel gezuurd was' (Matt. 13:33).

Zuurdesem staat altijd symbool voor het kwaad

Wat is nu 'zuurdesem'? Het is een beeld die niet zelden in de Schrift wordt gebruikt, en het zal niet moeilijk zijn om de gevallen op te sommen waarop het in het Nieuwe Testament wordt toegepast en

uitgelegd. We kunnen het zeker niet fout doen, als we ons zo laten uitleggen, in plaats van onze eigen vermoedens te volgen.

Hier volgen dus alle passages uit het Nieuwe Testament: - Matt.16:6: 'Toen zeide Jezus tot hen: Ziet toe, en hoedt u voor de zuurdesem der Farizeeën en der Sadduceeën'. In het twaalfde vers wordt dit uitgelegd: 'Toen begrepen zij, hoe Hij hun gebood, niet op te passen voor het zuurdesem van het brood, maar voor de leer der Farizeeën en der Sadduceeën.' De passages in Markus en Lukas zijn vergelijkbaar (Mark. 8:15 en Luk. 12:1).

In 1 Kor. 5 berispt de apostel hen voor hun tolerantie van de 'goddeloze' daar. 'Weet gij niet, dat een weinig zuurdesem het gehele deeg zuur maakt? Zuivert daarom de oude zuurdesem uit, opdat gij een nieuwe klomp zijt, gelijk gij ongezuurd zijt. Want Christus, ons pascha, is voor ons geofferd; laat ons daarom het feest houden, niet met het oude zuurdesem, noch met het zuurdesem van boosheid en slechtheid, maar met het ongezuurde brood van oprechtheid en waarheid.'

Daar is het 'zuurdesem' het morele kwaad, zoals het in de Evangelieën het leerstellige kwaad was. In Gal. 5:9 (de enige overgebleven passage) is het weer leerstellig. 'Christus is voor u buiten werking gesteld, wie van u door de wet gerechtvaardigd wordt.

Gij hebt goed gelopen; wie heeft u verhinderd, dat gij de waarheid niet zoudt gehoorzamen? Deze overtuiging komt niet van Hem die u roept. Een beetje zuurdesem maakt het gehele deeg zuur.' Als we de Schrift als haar eigen uitlegger beschouwen, moeten we toegeven dat 'zuurdesem' altijd een beeld is van het kwaad, moreel of leerstellig,

nooit van het goede. Maar het is mogelijk om de betekenis ervan en die van de gelijkenis nog duidelijker te omschrijven.

Lev. 2 verschaft ons in dit geval de sleutel. Van de offers waarmee dit boek opent (en die allemaal, dat hoef ik nauwelijks te zeggen, over Christus spreken), is het spijsoffer het enige waarbij geen leven wordt genomen, geen bloed wordt vergoten. Het is een offer van 'fijn meel' - Christus, dus niet in de genade van Zijn verzoenende dood, maar in Zijn persoonlijke volmaaktheid en kostbaarheid als het brood des levens, aangeboden aan God, zonder twijfel, en in de eerste plaats Hem bevredigend, maar als dat, het voedsel van de mens ook, zoals Hij verklaart: 'Die Mij eet, die zal door Mij leven' (Johannes 6:57).

Nu is het met dit vleesoffer uitdrukkelijk verboden zuurdesem te mengen (vs. 11): 'Geen spijsoffer dat gij de Here zult brengen, zal met zuurdesem bereid worden.' Getrouw aan het constante gebruik ervan in de Schrift, als een beeld van het kwaad, werd dat wat een beeld was van de Heer zelf, angstvallig beschermd tegen elke vermenging ermee. In de gelijkenis zijn de 'drie maten meel' juist dit 'fijne meel' van het offer. De woorden zijn identiek in betekenis. Het meel is duidelijk het voedsel van de mens, zoals het offer, en dus geestelijk geïnterpreteerd alleen van toepassing op Christus. Maar hier doet de vrouw precies datgene wat verboden is in de wet van het offer - zij vermengt het zuurdesem met het fijne meel. Zij bederft het zuivere 'brood des levens' met kwaad en met dwaling.

Babylon de Grote - 'De Vrouw'

En wie is deze 'vrouw' zelf? Het beeld heeft zeker een betekenis. En wie zich alleen Ef. 5 herinnert, zal geen bewijs willen dat dat beeld vaak die van de Gemeente is, de echtgenote van Christus, en onderworpen aan Hemzelf. Het kan ook, zoals we al gezien hebben, de figuur zijn van het belijgend lichaam, zoals de 'vrouw', Babylon de Grote, dat is. In die zin is de hele gelijkenis zelf eenvoudig. Het is de al te passende climax van wat eraan vooraf is gegaan: zij is het die de beker in Openb. 17 heeft bedwelmd, voor de misleiding van de volken, en ook hier het brood heeft versneden. Het 'zuurdesem van de Farizeeën' (wetticisme en bijgeloof), het 'zuurdesem van de Sadduceeën' (ontrouw en rationalisme), het 'zuurdesem van Herodes' (hovaardij van de wereld), dingen die niet alleen uit het verleden stammen, maar uit de huidige geschiedenis, zijn vermengd met en hebben de waarheid van God bedorven. Iedereen moet dit erkennen, ongeacht zijn eigen standpunt. De roomsen zullen zeggen dat de protestanten dit hebben gedaan; de protestanten zullen op hun beurt Rome beschuldigen; de talloze verschillende sekten zullen elkaar aanklagen; de heidenen zullen tegen iedereen zeggen: 'Wij weten niet wie van jullie moet geloven; de een spreekt de ander tegen en is het niet met hem eens. Ga en regel eerst uw eigen geschillen en kom dan, als u wilt, tot ons.'

Het zuurdesem zuurt de hele klomp. Het kwaad wordt niet minder, maar erger. Zonder twijfel werkt God. En zonder twijfel, zolang de Heer een volk heeft in het midden van het christendom, zullen de dingen niet het uiterste punt bereiken. Maar de tendens is

neerwaarts; en laat die terughoudendheid eenmaal wegvallen, dan zal de afvalligheid (die we gezien hebben dat de Schrift voorspelt) gekomen zijn.

Maar de mensen denken hier niet graag aan. En ik ben bereid tot de vraag (een die mensen vaak gesteld hebben, waar deze dingen zo gesteld zijn) hoe kan het Koninkrijk der hemelen zijn als 'zuurdesem' als zuurdesem altijd slecht is. Moet het beeld hier niet een andere betekenis hebben dan die u eraan gegeven hebt? Moet het niet eerder een beeld zijn van de geheime maar krachtige invloed van het evangelie, die de wereld doordringt en verandert?

Waarop ik antwoord;

1. Dit is in strijd met de strekking van de Schrift, die ons verzekert dat, in plaats van dat het christendom een werkelijke geestelijke verandering van de wereld in het algemeen teweegbrengt, het 'geheimenis der ongerechtigheid' reeds in de dagen van de apostel daarin 'werkte', en dat het zou voortwoekeren (hoewel gedurende een zekere periode onder terughoudendheid) tot de algemene afval en de openbaring van de mens der zonde (2 Thess. 2).
2. Het is in strijd met de strekking van deze gelijkenissen zelf, die ons (in de allereerste ervan) al hebben laten zien hoe weinig algemeen de ontvangst van de waarheid zou zijn: drie van de vier worpen zaad brengen geen vrucht voort.
3. De taal waaruit dit wordt afgeleid - 'het Koninkrijk der hemelen is als hetzelfde' - betekent niet eenvoudig dat het zelf als 'zuurdesem' is, zoals zij het zeggen, maar als 'zuurdesem die drie maten meel zuur maakt'. De hele gelijkenis is de gelijkenis van het koninkrijk

in een bepaalde toestand, maar de 'zuurdesem' is slechts de gelijkenis ervan.

Laat iedereen de taal van de tweede gelijkenis hiermee vergelijken, en hij kan niet anders dan de waarheid hiervan inzien.

Vers 24 - 'Het Koninkrijk der hemelen is gelijk aan een man die goed zaad heeft gezaaid,' enz.

Vers 33 - 'Het Koninkrijk der hemelen is gelijk aan zuurdesem, dat een vrouw nam,' enz.

Is het niet duidelijk dat het koninkrijk niet eenvoudiger vergeleken wordt met de 'zuurdesem' in vers 33 dan met de 'man' in vers 24? In beide gevallen is de hele gelijkenis de gelijkenis. Het koninkrijk hoeft dus niet slecht te zijn omdat de zuurdesem dat is, noch hoeft de zuurdesem goed te zijn omdat het koninkrijk dat is. En in een beeld van het koninkrijk in zijn huidige vorm kan - en, helaas, moet - het kwaad binnendringen, of waarom zou men oordelen om het recht te zetten?

Er is inderdaad een te duidelijke samenhang in het beeld van het koninkrijk dat deze gelijkenissen geven; en een uniforme voortgang van het kwaad en niet van het goede. Eerst het slechte succes van het goede zaad in de eerste gelijkenis; dan de introductie en groei van het slechte zaad in de tweede. Dan verandert de hele vorm en stijl van het koninkrijk in de vorm en stijl van een van de koninkrijken van de wereld. Dit is de Babylonische ballingschap van de Gemeente. En tenslotte wordt er geknoeid met het voedsel van de kinderen van God en wordt het bedorven, totdat volledige geloofsafval volgt. Christus is volledig verloren en de antichrist is gekomen.

Hier, God zij dank, heeft de duisternis haar grens; en in de laatste drie gelijkenissen van het hoofdstuk, moeten we een andere kant van de dingen zien, en dat werk van God volgen dat nooit ophoudt te midden van alle duisternis; Zijn - Wiens 'elke handeling zuivere zegen is; Zijn pad, ongeschonden licht.'

9. De goddelijke raad en doel

De drie parabels die nog moeten worden beschouwd, hebben meer verschillende en tegenstrijdige interpretaties dan de voorgaande, en vereisen daarom een evenredig zorgvuldiger onderzoek. De eerste werden alle gesproken (met uitzondering van de interpretatie van de tweede) in aanwezigheid van de hele menigte, en zij verwijzen naar een toestand waarvan de hele wereld vandaag getuige is. Maar 'Toen', lezen wij, nadat deze vier gelijkenissen waren uitgesproken, 'zond Jezus de schare weg en ging het huis binnen, en zijn discipelen kwamen tot Hem' (vs. 36). Tot hen alleen spreekt Hij de gelijkenissen die volgen, want zij bevatten, niet alleen uitwendige geschiedenis, maar de goddelijke geest die zeker vervult te midden van al deze uitwendige verwarring en verwoesting, waarvan de vorige gelijkenissen hebben aangetoond dat Hij niet onwetend is, die het vanaf het begin heeft voorspeld.

Het zal niet nodig zijn om in te gaan op verschillende opvattingen die heersen over de betekenis van de gelijkenissen die voor ons liggen, maar alleen om vanuit de Schrift zelf zo volledig mogelijk de gronden aan te tonen voor datgene wat hier als het ware zal worden beschouwd.

Alleen al het aantal van de gelijkenissen zegt dit. Want zoals er in totaal zeven zijn, het getal vanaf de schepping het type en symbool van volledigheid, zo is dit getal zeven verder verdeeld in vier en drie. 'Vier' is het getal van de eenheid, van de wereld in het algemeen, van

de vier punten van de kompas, (zoals ik het opvat) - oost, west, noord en zuid. 'Drie' is het goddelijke getal - dat van de Personen in de Godheid. De eerste vier gelijkenissen geven ons dus het wereldaspect van het koninkrijk der hemelen; de laatste drie de goddelijke geest die zich daarmee bezighoudt.

Gelijkenis van de schat in de akker

De eerste twee gelijkenissen zullen wij samenvoegen, omdat zij door hun duidelijke gelijkenis tot een vergelijking uitnodigen:- 'Het Koninkrijk der hemelen is als een schat, verborgen in een akker, die, als iemand hem gevonden heeft, en die verbergt, en uit vreugde daarvan gaat en verkoopt al wat hij heeft, en koopt die akker.

Gelijkenis van de parel van grote waarde

'En het Koninkrijk der hemelen is gelijk aan een koopman, die goede parels zoekt, die, als hij één parel van grote waarde gevonden heeft, heengaat en al wat hij heeft, verkoopt en die koopt' (vs. 44-46).

De gelijkenissen zijn in dit opzicht gelijk, dat zij ons beide de handeling voorstellen van een man die koopt wat in zijn ogen waarde heeft ten koste van alles wat hij heeft. De vraag is, wie wordt hier voorgesteld? De algemene opinie antwoordt dat het de mens is als zoeker naar verlossing of Christus, dat we hier het verhaal hebben van individuele inspanning naar het 'ene ding dat nodig is', waarbij

alle andere dingen opzij worden geschoven om het te verkrijgen. Maar is dit in overeenstemming met de constante voorstellingen van de Schrift, of met de feiten zelf? Kopen we zo Christus ten koste van alles wat we hebben? Het is waar dat we in de profeet de aansporing hebben om 'te kopen' (Jes. 55:1), waar de 'wijn en melk' ongetwijfeld de gestalte zijn van geestelijke voeding. Maar daar (opdat er geen misverstand over zou bestaan) wordt duidelijk gezegd dat het 'kopen' 'zonder geld en zonder prijs' is. De mens wordt nooit voorgesteld als zoekende naar verlossing met rijkdom in de hand om het te kopen. De verloren zoon zoekt, maar niet totdat hij omkomt van de honger. Hij komt bedelend terug, gedreven door noodzaak, en alleen zo. En allen die ooit werkelijk tot de Vader zijn teruggekeerd, weten dat dit de ware voorstelling van zaken is.

Anderzijds is de echte Zoeker, Vinder, Koper, overal in de Schrift, de Heer Jezus Christus. Het beeld in beide gelijkenissen is overduidelijk de Zijne. In beide wordt dezelfde Persoon voorgesteld, en ook hetzelfde werk, zij het onder verschillende aspecten. In de eerste gelijkenis is de schat, verborgen in een akker, het voorwerp van de koper. 'De akker,' wordt ons verteld in de uitleg van de gelijkenis van het onkruid, 'is de wereld.' Het is dus een voorwerp in de wereld, een aards voorwerp, dat gezocht en verkregen wordt. Dus in deze gelijkenis wordt Hij voorgesteld als het kopen van 'die akker' - het kopen van de wereld. Hij koopt de akker om de schat erin te krijgen. Zeer zeker heeft niemand ooit de wereld gekocht om Christus te krijgen, zodat de gelovige niet de 'man' is die in de gelijkenis wordt voorgesteld.

Heeft Christus dan de wereld gekocht door Zijn lijden? Ga naar het laatste hoofdstuk van dit evangelie, en hoor Hem zeggen, als opgestaan uit de dood: 'Mij is alle macht gegeven in hemel en op aarde.' Strikt genomen is het 'gezag', niet 'macht'. Hij heeft de titel over alles, en dat als de opgestane. 'Vraag Mij,' is de taal van Jehovah aan de Zoon die op aarde is verwekt, 'en Ik zal U de heidenen tot Uw erfdeel geven, de uiterste delen van de aarde tot Uw bezit' (Psa. 2). Zo neemt Hij de troon in de dag van Zijn verschijning en Zijn koninkrijk. Het is vanwege die wonderbaarlijke afdaling van Iemand 'in de gedaante van God' tot in de peilloze diepten van 'de dood van het kruis', dat 'daarom God Hem hoog verheven heeft en Hem een Naam gegeven heeft boven alle namen; dat voor de Naam van Jezus iedere knie zich zou buigen, van alles wat in de hemel en alles wat op de aarde en alles wat onder de aarde is; en dat iedere tong zou belijden dat Jezus Christus Heer is, tot eer van God de Vader' (Fil. 2). Dat verklaart, wat sommigen verbijstert, dat Petrus kan spreken van hen die 'de Heer, die hen gekocht heeft, verloochenen en daardoor een snel verderf over zich afroepen' (2 Petr. 2:1). Deze zijn helemaal niet verlost, maar zij zijn 'gekocht', want alle mensen en de hele wereld behoren Hem toe als de vrucht van Zijn lijden,- van dat kruis, waar Hij, ter wille van datgene wat schoonheid had in Zijn ogen, alles verkocht wat Hij had.

Zo staat het voor mij buiten kijf, dat Christus zelf de centrale figuur is in deze twee gelijkenissen. We kunnen nu de twee kanten van Zijn werk vergelijken die erin worden voorgesteld. In die van de schat hebben we gezien dat het de akker van de 'wereld' is die gekocht wordt omwille van de schat daarin; terwijl in die van de parel helemaal geen akker wordt gekocht, maar alleen de parel zelf. Zijn deze twee figuren

dan, de schat en de parel, verschillende aspecten van hetzelfde ding, of verschillende dingen?

Als wij een ogenblik kijken naar wat reeds is opgemerkt over 'het koninkrijk der hemelen', waarvan deze gelijkenissen beide gelijkenissen zijn, dan zullen wij zien dat het twee gebieden omvat, die beantwoorden aan de woorden van de Heer die wij zojuist hebben geciteerd: 'Mij is alle macht gegeven in de hemel en op aarde.' Christus verzamelt nu feitelijk van de aarde degenen die 'met Abraham, Izaäk en Jakob in het Koninkrijk der hemelen zullen zitten' - niet in aardse, maar in hemelse zegen. Maar vóór 'de verschijning en het koninkrijk', wanneer dit doel is bereikt en de hemelse heiligen zijn opgenomen om de Heer te ontmoeten, zal Hij een overblijfsel van Israël en een uitverkiezing van de heidenen tot Zich verzamelen om de aarde te zegenen. Neem nu de twee doelen van Christus' dood, zoals uitgedrukt in Johannes 11:51, 52, en je hebt het als het geïnspireerde commentaar op Kajafas' advies aan de Joodse raad, - 'En dit sprak hij, niet uit zichzelf, maar omdat hij dat jaar hogepriester was, profeteerde hij dat Jezus zou sterven voor dat volk; en niet alleen voor dat volk,' voegt de geïnspireerde schrijver eraan toe, 'maar ook dat Hij de kinderen van God, die in het buitenland verstrooid zijn, in één zou verzamelen.'

Nu vraag ik, is het niet veelzeggend dat wij in de tweede van deze gelijkenissen juist het type van EENHEID vinden, de ene parel, zoals die welke de koopman kocht? Is het dan niet geoorloofd en natuurlijk om ons tot de andere te wenden met de verwachting daarin 'dat volk' Israël te vinden, waarvoor ook Jezus stierf, onder de figuur van de 'schat verborgen in het veld'? Zo zouden Israël aan de ene kant

en de Gemeente aan de andere kant de vertegenwoordigers zijn van aardse en hemelse zegen: de heidense volken die binnenkomen om met Israël het ene te delen, zoals de gestorven heiligen van de vorige bedelingen binnenkomen om met de Gemeente het andere te delen. De reden waarom alleen over deze twee moet worden gesproken, en niet samen met de Gemeente over de heiligen van vroegere tijden, of samen met Israël over de heidenen van de toekomst, zal, denk ik, duidelijk zijn voor degenen die de wijze waarop de Schrift deze zelfde dingen formuleert, beschouwen. Aan Israël behoren dus de 'beloften' toe, zoals Rom. 9:4 verklaart. De heidenen komen daar net zo min in beeld als in de gelijkenis van de schat hier. Toch belooft menig Schriftwoord de zegen van de heidenen op een toekomstige dag. Maar zij komen binnen onder de rokken van de nu verachte Jood (Zach. 8:23). De gemeente is dan weer het enige gezelschap van mensen dat openlijk en zichtbaar bijeenkomt voor hemelse zegen. En bovendien is het het gezelschap dat nu verzameld wordt, en begon met het zaaien van het evangeliezaad in de eerste gelijkenis van degenen die voor ons staan.

De schat in de akker is Israël

Laten we nu wat dieper ingaan op de details van de gelijkenis van de schat die in een akker is verborgen.

Van oudsher werd gezegd: 'De Heer heeft Jakob voor Zichzelf uitverkoren en Israël tot Zijn bijzondere schat' (Psalm 135:4). Maar op het moment dat Hij, die hen zo had uitverkoren, tot de Zijnen

kwam, was er in de toestand van het volk maar weinig te merken van de plaats die zij aldus in Jehovah's hart hadden. 'Lo-Ammi,' - 'niet Mijn volk,' was reeds lang van hen gezegd. Zij waren toen al verstrooid onder de heidenen. De figuur van de schat, verborgen in het veld, was de ware gelijkenis van hun toestand, bewaakt als 'geliefd om des vaders wil' en toch vertrapt door de voet van de verdrukker, voor niemand anders dan Hem, die toch over hen verlangde, bekend als met voorliefde voor God.

Maar er was Eén die de waarde van deze schat erkende. Een die in Zijn geboorte voor Israël Jesaja's profetie van Emmanuel, 'God met ons', had vervuld. Eén aan wie, zo geboren, de heidenen hun eer betoonden als 'Koning der Joden'. Hij vond deze schat en presenteerde Zich onder hen als Iemand die goddelijke macht had om aan hun toestand te voldoen, en hen uit hun schuilplaats te brengen, en het voorwerp van goddelijke gunst en vreugde openbaar te maken. En zij die Zijn gedachten het best kenden, verwachtten steeds de tijd dat Hij deze schat naar voren zou brengen en openlijk zou tonen. De vraag die zij Hem na Zijn opstanding stelden, laat zien wat al lang in hun hart was: 'Heer, wilt Gij nu het koninkrijk aan Israël teruggeven?'.

En zij begrepen het niet toen zij het schijnsel van de helderheid, dat voor hen had geschinen toen Hij in de zachtmoedigste triomf, te midden van het gejuich van de menigte Jeruzalem binnenreed, zagen vervagen en uitdoven in de middagduisternis die zo kort daarna op Golgotha viel. Zij begrepen nog niet hoe Hij in dit alles was, maar de 'man' in Zijn eigen gelijkenis, die, als hij een schat vindt in het veld, deze verbergt, en uit vreugde daarvan erop uitgaat en alles wat hij heeft verkoopt en dat veld koopt.

En de schat is nog steeds verborgen. Calvarie is gekomen en gegaan, Jozefs nieuwe graf is ontdaan van zijn gasten, zij stonden op de berg genaamd; de olijfborg, en zagen Hem, die zij als Koning der Joden beschouwden, opgaan om een andere troon dan die van David in te nemen. Dan blijkt dat zij het volk beschuldigen van hun verloochening van de Heilige en de Rechtvaardige, hen opdragend zich nog om te keren en zich te bekeren, en zelfs nu, zou Hij die hen verlaten had tot hen worden teruggezonden, en de tijden van verfrissing komen van de aanwezigheid van de Heer. Er volgen scènes voor de raad; een ten laatste waarin een man, wiens gezicht schittert met de heerlijkheid van de hemel, opstaat en de leiders van de natie aanklaagt voor de opgehoopte schuld van eeuwen: 'Gij stijfhalsigen en onbesnedenen van hart en oren, gij weerstaat altijd de Heilige Geest; zoals uw vaders deden, zo doet gij ook.' En zij wierpen hem de stad uit en stenigden hem. Zij die geroepen waren zijn tot het huwelijk geroepen, en zij zullen niet komen.

De stad is verwoest, en het volk verstrooid. Israël is nog steeds een verborgen schat. De gelijkenis geeft geen voortbrenging. Alleen de akker is gekocht. Het is nu slechts 'Vraag, en Ik zal U geven.' Alles wacht op de wil van Hem aan wie nu alles toebehoort. Maar Hij wacht, en wacht al bijna twintig eeuwen, alsof de schat nu niets voor Hem is en Hij Zijn doel vergeten is.

De Parel van de Grote Waarde is de Gemeente

Dan komt de tweede gelijkenis als verklaring voor het lange wachten. De 'parel van grote waarde' spreekt van de kostbaarheid voor Hem van een ander voorwerp waarop Hij zijn hart heeft gezet. 'Christus had de Gemeente lief en gaf Zichzelf voor haar' - 'ging heen en verkocht alles wat Hij had en kocht haar'. Niet nu het veld van de wereld, want de Gemeente is hemels. Israël heeft nog steeds de aardse 'beloften'. Wij zijn gezegend met alle geestelijke zegeningen in de hemelse gewesten in Christus Jezus. Deze Gemeente is één - één parel. Opgehaald uit de diepte van de zee, en uit het ruwe omhulsel waarin zij eerst was opgesloten - uitgenomen ten koste van het leven van datgene waaraan zij haar bestaan dankt, is de parel een passend type van datgene wat uit de zee van niet-Joodse wateren is getrokken, en uit de ruwheid van haar natuurlijke toestand, ten koste van het leven van Hem in wie zij werd gezien en uitverkoren vóór de grondlegging der wereld. Van welke 'grote waarde' voor Hem mag die dood van Hem getuigen. De titel die het christelijke hart zo algemeen en natuurlijk aanneemt als de Zijne, is het zoet om te zien dat Zijn hart Zijn volk kan geven. Wij, lieve medegelovigen, zijn Zijn kostbare parel. Er is hier ook geen sprake van 'opnieuw verbergen', of opschorting van dit doel. Dit is de tweede betekenis van het kruis, 'die, toen hij één parel van grote prijs gevonden had, heengegaan is en al wat hij had verkocht heeft en die gekocht heeft.'

10. Het eeuwige evangelie

Gelijkenis van het in zee geworpen net

In het laatste hoofdstuk van deze laatste drie vinden wij, naar ik meen, niet een ander aspect van de goddelijke omgang met de gemengde oogst op het veld van het christendom, maar een nieuw handelen, hetzij in genade, hetzij in oordeel, nadat de koopman zich zijn parel heeft toegeëigend, of anders gezegd, nadat de heiligen van de vroegere en huidige tijd tot Christus zijn opgenomen. 'Het koninkrijk der hemelen is als een net dat in zee is geworpen en waarin alle soorten zijn verzameld; wanneer het vol is, wordt het aan land getrokken en gaat men zitten en verzamelt het goede in vaten en werpt het slechte weg. Zo zal het zijn aan het einde van de wereld (of het tijdperk): de engelen zullen tevoorschijn komen en de goddelozen scheiden van de rechtvaardigen en ze in de oven van vuur werpen; er zal gejammer en tandengeknars zijn' (vs. 47-51).

De gelijkenis sluit dus (in zoverre, net als de gelijkenis van het onkruid op het veld,) met het oordeel dat voltrokken wordt bij de verschijning van de Heer. De gebruikelijke toepassing ervan is het uitgaan van het evangelie in de huidige tijd, en de uiteindelijke scheiding van slecht en goed wanneer de Heer komt. Dat wil zeggen, de betekenis wordt beschouwd als bijna identiek aan de tarwe onkruid-parabel.

Ik geloof dat er enkele duidelijke redenen zijn tegen een dergelijke interpretatie. Want in de eerste plaats is het parallellisme van de twee gelijkenissen in dat geval er zeker tegen. Er zou weinig in het beeld van het in zee geworpen net zijn dat niet gewoon een herhaling was van wat al gegeven was. En dit lijkt op het eerste gezicht niet natuurlijk of waarschijnlijk.

Maar daarnaast moet men bedenken dat de Schrift ons duidelijk een andere uitstorting van het evangelie van het koninkrijk geeft, en als resultaat daarvan een onderscheidend oordeel wanneer de Zoon des mensen komt, geheel los van de huidige uitstorting van het evangelie en het oordeel over het onkruid van het christendom. Het gezelschap van schapen en bokken in Matt. 25 is hiervan een voorbeeld. Want er zal geen scheiding zijn tussen de schapen en bokken, de ware en de valse onder de christelijke gelovigen, zoals die is afgebeeld, 'wanneer de Zoon des mensen' zal zijn 'gekomen in zijn heerlijkheid'. Integendeel, de waarachtigen onder de christelijke gelovigen zullen op die dag met Hem tot het oordeel komen, zoals wij zowel Kol. 3:4 als Judas hebben gezien. Het oordeel over het christendom zal dan in het geheel niet onderscheidend zijn: het koren is reeds van de akker verwijderd, alleen het onkruid zal er nog op staan. In Matt. 25 kan er dus helemaal geen sprake zijn van onkruid of tarwe.

Maar nadat de heiligen van de huidige tijd tot de Heer zijn opgenomen, en het christendom simpelweg een tarweveld is geworden, zal een nieuw werk van de Heer beginnen in Israël en onder de omringende volken, om een volk te verzamelen voor aardse zegen. Wanneer Gods oordelen over de aarde komen, zullen de bewoners van de wereld gerechtigheid leren. En dit zal een tijd van 'grote verdrukking' zijn,

zoals voor Israël in Matt. 24 wordt beschreven. De antichrist is er, en de 'gruwel der verwoesting' staat op de heilige plaats; maar te midden van al het kwaad en verdriet van die tijd gaat het 'eeuwige evangelie' uit (Openb. 14:6, 7) met zijn oproep, die zo tegengesteld is aan de verkondiging van deze dag van genade die nu wordt gedaan. 'Vreest God en geeft Hem eer, want de ure van Zijn oordeel is gekomen.'

Dat kan men duidelijk nog niet zeggen. Wij zeggen dat het 'de aangename tijd, de dag des heils' is, niet van het oordeel. Pas nadat de huidige dag is afgesloten, kan het eeuwige evangelie op die manier worden verkondigd - het oude 'evangelie van het koninkrijk' weliswaar, maar met de nieuwe toevoeging dat de ure van Gods oordeel is gekomen.

Deze verkondiging van het eeuwige evangelie is de sleutel tot dat gezelschap van schapen en bokken die voor de troon van de Mensenzoon staan als Hij komt.

Het eeuwige evangelie gaat uit naar de heidenen

Nu, als we een beetje goed kijken, is het precies zo'n toestand als die waarin het eeuwige evangelie uitgaat, die deze gelijkenis voor ons brengt. Een 'net in zee geworpen' is het beeld van het evangelie dat uitgaat te midden van onrust en opschudding, de wetteloze wil van de mens die overal aan het werk is, de goddelozen 'als de onrustige zee wanneer zij niet kan rusten, waarvan de wateren slijk en vuil opwerpen' (Jes. 57:20).

Bovendien, als we ons wenden tot het allervroegste type van de Schrift - tot Genesis 1 - vinden we een bevestiging van deze opvatting, die buitengewoon opvallend is. In die scheppings dagen vinden we, dag na dag, de opeenvolgende stappen waarmee God uit de ruïne de schoonheid bracht van een landschap waar Hij eindelijk kon rusten, omdat alles 'zeer goed' was. Het hoeft weinig verbazing te wekken dat dit slechts het beeld en het type is van hoe Hij, stap voor stap, na de ellende en het verderf van Adams val, toewerkt naar de uiteindelijke resultaat van een tafereel waarin Hij opnieuw, en nooit meer te verstoren, vanwege de goedheid ervan kan rusten. Het is hier niet de plaats om deze dagen in hun respectieve betekenis aan te wijzen. De derde dag echter spreekt van de scheiding van Israël onder de heidenen. De wateren van de zoute en dorre zee zijn de vertegenwoordiger van de mens die overgelaten is aan de begeerten en hartstochten van zijn eigen hart (volgens de zojuist genoemde beeld in Jesaja), oftewel de heidenen. Israël is de 'aarde', door God opgenomen en bewerkt, om, als het kan, vrucht te krijgen. De derde dag spreekt van deze scheiding tussen Israël en de heidenen, zoals de eerste gelijkenis van de drie die we nu bekijken, spreekt over haar als Gods aardse schat.

Dit is een tafereel op aarde. De volgende scheppende dag geeft ons echter de inrichting van de hemel, zoals we reeds gezien hebben in de tweede parabel van de 'parel'. En als de zon een type is van Christus (en dat is zij zeker), die de dag aanbrengt en regeert, dan is de maan niet minder een type van de Gemeente, de afspiegeling, hoe zwak en onstabiel ook, van Christus aan de wereld in de nacht van Zijn afwezigheid. De huidige tijd wordt hier dus voorgesteld, - de tijd van de openbaring, in getuigenis, zowel van Christus als van de Gemeente.

En nu, als we overgaan naar de zesde dag, hebben we even duidelijk in figuur het koninkrijk van Christus gekomen. De heerschappij van de man en de vrouw over de aarde - niet de heerschappij over de klei of de nacht, niet het licht van het getuigenis, maar de heerschappij over de aarde zelf - is een beeld van wat wij de duizendjarige zegen noemen.

Tenslotte in deze reeks komt de Sabbat, Gods eigen rust: Hij heiligt de hele dag, en zegent die; geen andere dag volgt.

Wat zit er nu tussen de vierde en de zesde dag, de gemeentelijke en de duizendjarige bedeling? Een periode, kort van duur, maar belangrijk genoeg om dertien van de tweeëntwintig hoofdstukken van het boek Openbaring in beslag te nemen. En wat is dan het type ervan, als de vijfde dag het voorstelt? Nogmaals, de 'zee', maar de wateren nu bovennatuurlijk vruchtbaar, krioelend van leven door de genade van de Almachtige. En zo zal het zijn op de dag van Openb. 7 als de honderdvierenveertigduizend van de stammen van Israël en de ontelbare schare heidenen die uit 'de grote verdrukking' zijn gekomen, overvloedig getuigen. Deze zijn de verzameling van het volk tot aardse zegen, als vrucht van het eeuwige evangelie.

Deze passages bevestigen elkaar dus als zijnde van toepassing op een tijd gekenmerkt door heidense wetteloosheid, waarbij Israël volledig deel heeft aan dit karakter, en God nog niet kent, hoewel Hij in haar midden werkt. In deze 'zee' wordt het net uitgeworpen, en als het vol is, wordt het naar de kust getrokken.

Pas daarna begint het sorteren: 'dat, als het vol was, zij aan land trokken, en gingen zitten, en het goede in vaten verzamelden, en

het slechte weggooiden.’ Hieruit blijkt dat het sorteren in ieder geval niet van toepassing kan zijn op iets dat plaatsvindt tijdens de prediking van het evangelie, want het net is niet meer in het water als het plaatsvindt. En het is dus duidelijk hetzelfde als waarover de uitlegging spreekt: ‘Zo zal het zijn aan het einde van het tijdperk; de engelen zullen komen en de goddelozen van de rechtvaardigen scheiden.’ Dit is de opruiming van de aarde voor de duizendjarige zegen. Wanneer de heiligen zijn weggenomen, bij de komst van de Heer voor de Zijnen die 1 Thess. 4 ons voorstelt, zullen de goddelozen niet van de rechtvaardigen worden gescheiden, maar de rechtvaardigen van de goddelozen. De rechtvaardigen zullen worden weggenomen en de goddelozen achtergelaten.

Hier is het andersom - de goddelozen genomen en de rechtvaardigen achtergelaten. Dus, met de goddelijke nauwkeurigheid van het geïnspireerde Woord, dat uitnodigt tot nauwkeurig onderzoek en aandacht vraagt voor de kleinste details, wordt in het oordeel over het tarwe-onkruidveld van het christendom gezegd: ‘Zij zullen uit zijn koninkrijk verzamelen al wat overtreedt en hen die ongerechtigheid doen’, maar niet: ‘Zij zullen de goddelozen uit het midden van de rechtvaardigen wegnemen’, want de rechtvaardigen zijn al eerder weggenomen. Hier daarentegen zijn de rechtvaardigen degenen die niet zijn weggenomen om de hemelse zegen te beërven, maar achtergelaten om de aardse zegen te beërven.

Met deze blik op de dingen die behoren tot dat korte maar zeer gedenkwaardige tijdperk - het tijdperk van de barensweeën van de aarde vóór haar uiteindelijke grote bevrijding - eindigt noodzakelijkerwijs de zevenvoudige schets van het koninkrijk van de afwezige Koning.

De zegening van de aarde, zoals van Israël, vereist Zijn aanwezigheid, en daarmee het einde van het 'koninkrijk en geduld', het begin van dat 'koninkrijk en heerlijkheid' dat nooit zal eindigen. Het zal goed voor ons zijn als we het zekere verband tussen het 'geduld' en de 'heerlijkheid' in gedachten houden.

* Parallele passages zijn te vinden in Mattheüs 24:37-42 en Lukas 17:24,37. In het Oude Testament zijn vooral de Psalmen vol van deze scheiding van de goddelozen onder de rechtvaardigen: b.v. Psalmen 1:4,5; 37:9-11. Zie ook Maleachi 4:1-3.

